ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

26. října 2011 *

Ve věci T-436/09,

**Julien Dufour, s** bydlištěm v Jolivet (Francie), zastoupený I. Schoenacker Rossim a H. Djeyaramanem, advokáty,

žalobce,

podporovaný

**Dánským královstvím,** zastoupeným B. Weis Fogh a S. Juul Jørgensenem, jako zmocněnci,

**Finskou republikou,** původně zastoupenou J. Heliskoskim, H. Leppo a M. Pere, poté J. Heliskoskim a H. Leppo, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

a

**Švédským královstvím,** zastoupeným A. Falk, K. Petkovskou a S. Johannesson, jako zmocněnkyněmi,

vedlejšími účastníky řízení,

proti

**Evropské centrální bance (ECB),** původně zastoupené K. Laurinaviciusem a S. Lambrinoc, poté S. Lambrinoc a P. Embleyem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

**Evropskou komisí,** zastoupenou J.-P. Keppennem a C. ten Dam, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Výkonné rady ECB, sděleného žalobci dopisem prezidenta ECB ze dne 2. září 2009, kterým byla zamítnuta žalobcem předložená žádost o poskytnutí přístupu do databází, na základě kterých byly

vypracovány zprávy ECB o přijímání a mobilitě zaměstnanců, a dále návrh, aby bylo ECB uloženo předat žalobci sporné databáze, a konečně návrh na náhradu újmy, kterou žalobce údajně utrpěl na základě zamítnutí své žádosti o přístup,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz, předseda, I. Labucka a D. Gratsias (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: V. Nagy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. června 2011,

vydává tento

**Rozsudek**

**Právní rámec**

1 Přístup veřejnosti k dokumentům Evropské centrální banky (ECB) se řídí jejím rozhodnutím 2004/258/ES ze dne 4. března 2004 (Úř. věst. L 80, s. 42). Uvedené

rozhodnutí ve svých článcích 2, 3, 4, 6, 7, 8 a 9 stanoví toto:

„*Článek 2*

Oprávněné osoby a oblast působnosti

1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům ECB, s výhradou podmínek a omezení vymezených v tomto rozhodnutí.

[…]

*Článek 3*

Definice

Pro účely tohoto rozhodnutí se:

a) ‚dokumentem' a ‚dokumentem ECB' rozumí obsah na jakémkoli nosiči (napsaný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka), vypracovaný ECB nebo v jejím držení, který se týká jejích politik, činností nebo rozhodnutí[…]

*Článek 4*

Výjimky

1. ECB odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

a) veřejného zájmu, pokud jde o

– důvěrnost zasedání rozhodovacích orgánů ECB,

– finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku Společenství nebo členského státu,

– vnitřní finanční prostředky ECB nebo národních centrálních bank,

– ochranu integrity eurobankovek,

– veřejnou bezpečnost,

– mezinárodní finanční, měnové nebo hospodářské vztahy;

b) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů;

c) důvěrnosti informací, která je předmětem ochrany podle práva Společenství.

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, ECB odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

– obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

– soudního řízení a právního poradenství,

– cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

3. Přístup k dokumentu, který obsahuje stanoviska pro vnitřní použití v rámci jednání a předběžných konzultací uvnitř ECB nebo s národními centrálními bankami, se odepře i po přijetí rozhodnutí, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

4. Pokud jde o dokumenty třetích osob, ECB konzultuje dotyčnou třetí osobu s cílem posoudit, zda má uplatnit výjimku uvedenou v tomto článku, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zpřístupněn.

5. Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.

6. Výjimky uvedené v tomto článku se uplatňují jen po dobu, po kterou je ochrana odůvodněna obsahem dokumentu. Nestanoví-li Rada guvernérů ECB výslovně jinak, lze výjimky uplatňovat nejdéle po dobu třiceti let. V případě dokumentů, na něž se vztahují výjimky týkající se soukromí nebo obchodních zájmů, lze výjimky uplatňovat i po uplynutí této doby.

[…]

*Článek 6*

Žádosti

1. Žádost o přístup k dokumentu se předkládá ECB v jakékoli písemné podobě, včetně elektronické, v jednom z úředních jazyků Unie, a to způsobem dostatečně přesným, aby ECB mohla dokument přesně určit. Žadatel nemusí uvést důvody žádosti.

2. Pokud žádost není dostatečně přesná, ECB žadatele požádá, aby žádost upřesnil, a je mu přitom nápomocna.

3. Vztahuje-li se žádost k velmi rozsáhlému dokumentu nebo k velkému počtu dokumentů, může se ECB s žadatelem neformálně poradit s cílem nalézt přijatelné řešení.

*Článek 7*

Vyřizování původních žádostí

1. Žádost o přístup k dokumentu se vyřídí bez prodlení. Žadateli se zašle potvrzení o jejím obdržení. Do 20 pracovních dnů od obdržení žádosti nebo po obdržení upřesnění vyžádaného podle čl. 6 odst. 2 generální ředitel pro sekretariát a jazykové služby ECB buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v souladu s článkem 9, nebo v písemné odpovědi sdělí žadateli důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti a informuje jej o jeho právu podat potvrzující žádost podle odstavce 2.

2. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti může žadatel do 20 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel odpověď ECB, podat potvrzující žádost, ve které požádá Výkonnou radu ECB, aby přezkoumala toto stanovisko. Pokud ECB neodpoví ve stanovené lhůtě 20 pracovních dnů pro vyřízení původní žádosti, je žadatel oprávněn podat potvrzující žádost.

3. Ve výjimečných případech, například vztahuje-li se žádost k velmi rozsáhlému dokumentu nebo k velkému počtu dokumentů anebo je-li třeba konzultovat třetí osobu, může ECB lhůtu uvedenou v odstavci 1 prodloužit o 20 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu sděleny podrobné důvody.

4. Odstavce 1 se nepoužije v případě nepřiměřených nebo bezdůvodných žádostí, zejména pokud se opakují.

*Článek 8*

Vyřizování potvrzujících žádostí

1. Potvrzující žádost se vyřídí bez prodlení. Do 20 pracovních dnů od obdržení žádosti Výkonná rada buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v souladu s článkem 9, nebo v písemné odpovědi sdělí důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti ECB informuje žadatele o opravných prostředcích, které může použít podle článků 230 a 195 Smlouvy.

2. Ve výjimečných případech, například vztahuje-li se žádost k velmi rozsáhlému dokumentu nebo k velkému počtu dokumentů, může ECB lhůtu uvedenou v odstavci 1 prodloužit o 20 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu sděleny podrobné důvody.

3. Pokud ECB neodpoví ve stanovené lhůtě, považuje se to za zamítavou odpověď a žadatel je oprávněn zahájit soudní řízení nebo podat stížnost k evropskému veřejnému ochránci práv podle článků 230 a 195 Smlouvy.

*Článek 9*

Přístup k dokumentům na základě žádosti

1. Žadatelé mohou nahlížet do dokumentů, ke kterým ECB poskytla přístup, buď v prostorách ECB, nebo obdrží jejich kopii, včetně kopie elektronické, je-li dostupná. Žadateli mohou být vyúčtovány náklady na pořízení a zaslání kopie. Tento poplatek nesmí být vyšší než skutečné náklady na pořízení a zaslání kopie. Nahlédnutí na místě, kopie, která nemá více než 20 stran formátu A4, a přímý přístup v elektronické formě jsou zdarma.

2. Pokud ECB dokument již uveřejnila a tento dokument je snadno přístupný, může ECB splnit svou povinnost a zpřístupnit dokument tím, že žadateli sdělí, jak může požadovaný dokument získat.

3. Dokumenty se poskytují ve stávající verzi a typu záznamu (včetně formy elektronické nebo jiné) podle požadavku žadatele." *(neoficiální překlad)*

2 Článek 3 písm. a) a článek 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) znějí následovně:

„*Článek 3*

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

a) ‚dokumentem' rozumí obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka) o záležitosti, která se týká politik, činností a rozhodnutí, jež spadají do působnosti orgánu;

[…]

*Článek 11*

Rejstříky

1. Aby mohli občané práv podle tohoto nařízení účinně využívat, zajistí každý orgán přístup k rejstříku dokumentů. Přístup k rejstříku by měl být zajištěn v elektronické formě. Odkazy na dokumenty se do rejstříku zaznamenávají neprodleně.

2. Rejstřík obsahuje ke každému dokumentu referenční číslo (včetně případných odkazů na jiné orgány), předmět nebo krátký popis obsahu dokumentu a datum, kdy byl obdržen nebo vypracován a zaznamenán do rejstříku. Odkazy se činí způsobem, který neohrozí ochranu zájmů uvedených v článku 4.

3. Orgány neprodleně přijmou opatření k vytvoření rejstříku, jenž má být funkční nejpozději 3. června 2002."

**Skutečnosti předcházející sporu**

3 Žalobce Julien Dufour je studentem doktorandského studia sociologie a píše dizertační práci nazvanou „Sociogeneze autority finanční instituce: případ [ECB]".

4 E-mailem ze dne 28. května 2009 požádal žalobce ECB o přístup ke zprávám ECB o přijímání a mobilitě zaměstnanců (dále jen „zprávy") a rovněž k „databázím, na základě kterých byly vypracovány statistické rozbory zpráv".

5 Dopisem ze dne 23. července 2009 informovala ECB žalobce, že se mu rozhodla umožnit částečný přístup ke zprávám. Naopak, co se týče databází, na základě kterých byly vypracovány zprávy, ECB žádost žalobce o přístup zamítla z důvodu, že na databáze „jako takové" součástce nevztahuje definice dokumentu uvedená v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 a že neexistuje žádný samostatný dokument, který by mohl být žalobci poskytnut v odpověď na jeho žádost.

6 Dopisem ze dne 9. srpna 2009 podal žalobce potvrzující žádost podle čl. 7 odst. 2 rozhodnutí 2004/258, co se týče přístupu do databází uvedených v jeho původní žádosti. Ve své potvrzující žádosti v podstatě tvrdil, že na rozdíl od teze zastávané v dopisu ECB ze dne 23. července 2009 je databáze dokumentem ve smyslu rozhodnutí 2004/258. Podle něj nebyly „žádné pochybnosti o tom, že požadované údaje jsou skutečně obsahem uloženým v elektronické formě (data‚báze') a vypracovaným ECB". Kromě toho upřesnil, že nepožaduje sdělení jmenovitých údajů a že se jeho žádost týká databází, na základě kterých byly vypracovány zprávy, „bez částí uvádějících příjmení a jména" dotyčných zaměstnanců.

7 Rozhodnutím Výkonné rady ECB, sděleným žalobci dopisem prezidenta ECB ze dne 2. září 2009 (dále jen „napadené rozhodnutí"), byla potvrzující žádost žalobce zamítnuta. K odůvodnění tohoto zamítnutí bylo uvedeno následující:

„elektronické databáze sloužící k vypracování zpráv […] nemohou být považovány za dokument ve smyslu rozhodnutí [2004/258] o přístupu veřejnosti k dokumentům ECB, jelikož vytištěné verze této databáze (které by spadaly do definice ‚dokument') neexistují ve formě samostatných dokumentů. V důsledku toho nelze Vaší žádosti vyhovět pouhým výtahem ve formě výtisku nebo elektronické kopie. Aby bylo možné Vaší žádosti vyhovět, musely by tyto informace projít systematizací a dodatečnou analýzou, na základě kterých by nové informace musely být uloženy do dokumentu. Tento postup by si vyžádal značné pracovní zatížení. Systematizace a dodatečná analýza však přesahují rámec režimu přístupu veřejnosti k dokumentům ECB zavedenému rozhodnutím [2004/258,] jelikož takový dokument neexistuje a musí být vytvořen."

**Řízení a návrhová žádání účastníků řízení**

8 Žalobce podal projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. října 2009.

9 Třemi samostatnými podáními došlými kanceláři téhož dne podal žalobce návrh na projednání věci ve zrychleném řízení na základě článku 76a jednacího řádu Tribunálu a dále dvě žádosti o právní pomoc ve smyslu článku 94 jednacího řádu. Tyto žádosti byly zamítnuty rozhodnutím ze dne 10. prosince 2009 a usneseními předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 15. března 2010, Dufour v. ECB (T-436/09 AJ a T-436/09 AJ II, nezveřejněná ve Sbírce rozhodnutí).

10 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 9. února, 18. února a 8. března 2010 požádalo Dánské království, Švédské království a Finská republika o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání žalobce. Usneseními ze dne 24. března a 21. dubna 2010 předseda pátého senátu Tribunálu tato vedlejší účastenství povolil. Švédské království, Finská republika a Dánské království podaly své spisy vedlejších účastníků dne 12. května, 3. června a 9. června 2010.

11 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 25. února 2010 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECB. Usnesením ze dne 24. března 2010 předseda pátého senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolil. Komise předložila svůj spis vedlejší účastnice dne 9. června 2010.

12 Jelikož bylo změněno složení senátů Tribunálu, původně určený soudce zpravodaj byl přeložen ke třetímu senátu, jemuž byla tedy tato věc přidělena. Po částečné obměně Tribunálu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji přidělenému k témuž senátu.

13 Tribunál (třetí senát) se na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu vyzval ECB a Komisi, aby písemně odpověděly na jednu otázku, a ECB a Švédské království, aby předložily některé dokumenty. Účastníci řízení těmto žádostem vyhověli.

14 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. června 2011.

15 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil ECB, aby žalobci předala veškeré databáze, na základě kterých byly vypracovány zprávy;

– uložil ECB zaplatit částku 5 000 eur jako náhradu újmy, kterou utrpěl;

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

16 Dánské království, Finská republika a Švédské království podporují návrhová žádání žalobce směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí.

17 ECB navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo, podpůrně, ji zamítl jako neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

18 Komise podporuje návrhová žádání ECB směřující k zamítnutí žaloby na neplatnost jako neopodstatněné.

**K návrhu na zrušení**

1. *K přípustnosti*

*Argumenty účastníků řízení*

19 ECB především tvrdí, že bod návrhových žádání žalobce směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí je nepřípustný, jelikož je bezpředmětný.

20 Zaprvé ECB podotýká, že pro řízení směřující k přijímání zaměstnanců využívá výpočetní systém spravovaný externím poskytovatelem služeb. Uvedený výpočetní systém umožňuje uchazečům podat svoji kandidaturu on-line a poskytnout nezbytné

informace týkající jejich osobních údajů, vzdělání, jakož i praxe. Tento výpočetní systém umožňuje rovněž získat obecnější informace týkající se přijímacího řízení, jakož i počtu uchazečů. Technická konfigurace dotčeného výpočetního systému však neumožňuje provést výtah informací týkajících se všech profilů. Mimoto, pokud uchazeč nepředložil kandidaturu na nová volná pracovní místa, byly údaje o něm po 24 měsících z tohoto výpočetního systému automaticky smazány a obnovit je může za úplatu pouze externí poskytovatel služeb. Tento výpočetní systém je používán od prosince 2004. Před tímto datem byla přijímací řízení organizována na základě papírových přihlášek. Některé údaje týkající se posledně uvedených přihlášek byly ručně shrnuty pomocí tabulkového editoru.

21 Zadruhé ECB tvrdí, že informace týkající se mobility jejích zaměstnanců uvnitř orgánu bylo možné získat pouze z jiného výpočetního systému ECB, a to systému pro personální a platovou agendu. Tento výpočetní systém obsahuje informace o všech jejích bývalých i současných zaměstnancích od roku 1998, jakož i o stážistech a externích pracovnících od roku 2007. Konkrétně údaje o mobilitě zaměstnanců jsou dostupné od roku 2004. Informace týkající se mobility zaměstnanců v období před rokem 2004 jsou obsahem jiné databáze, která je dostupná, ale neaktualizovaná. Kromě toho existuje ještě jedna databáze, obsahující údaje o externích pracovnících a stážistech pro období mezi roky 1999 a 2007.

22 Zatřetí ECB uvádí, že zprávy byly vypracovány na základě systematizace a analýzy hrubých dat dostupných v okamžiku jejich přípravy. Tvrdí, že žalobci vysvětlila, že žádosti o přístup k nim nebylo možné vyhovět pouhým výtahem údajů z dotyčných

databází. Bylo by třeba ručně shromáždit nezbytné údaje, s využitím určených vyhledávacích parametrů, a vypracovat nové zprávy v elektronické nebo papírové podobě.

23 Kromě toho má ECB za to, že z důvodu automatického mazání určitých údajů po uplynutí 24 měsíců a doplňování údajů týkajících se nových přijímacích řízení vedených ECB již nejsou údaje, které sloužily k přípravě zpráv, dostupné v celém rozsahu ve stavu, v němž se nacházely v době přípravy uvedených zpráv. Bylo uchováno, a to zcela náhodně, pouze několik výtahů z databáze, použitých při systematizaci údajů pro účely vypracování zpráv.

24 ECB z toho vyvozuje, že žaloba na neplatnost je bezpředmětná, jelikož se žalobce snaží domoci přístupu do samotných databází nebo do výtahů z nich, které neexistují a které by musely být za účelem vyhovění jeho žádosti vytvořeny.

25 A dále, co se týče druhého bodu návrhových žádání žalobce, ECB tvrdí, že je nepřípustný, jelikož podle ustálené judikatury nemůže unijní soud při zrušení rozhodnutí unijního orgánu nebo instituce týkajícího se přístupu k jejich dokumentům nařídit autorovi zrušeného rozhodnutí, aby přijal opatření, která jsou spojena s výkonem zrušovacího rozsudku.

26 Žalobce argumentaci ECB zpochybňuje a tvrdí, že jeho žaloba je přípustná.

*Závěry Tribunálu*

27 Zaprvé, co se týče tvrzení ECB, podle kterého je návrh na zrušení bezpředmětný, nelze mu rozumět jinak než v tom smyslu, že žalobce nemá žádný zájem na zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož i v případě takového zrušení by nebylo možné mu poskytnout přístup k databázím, jichž se jeho žádost týká a které neexistují.

28 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že má tato osoba zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení napadeného aktu může vyvolat právní následky a že žaloba může ve svém výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch (viz rozsudek Tribunálu ze dne 10. prosince 2009, Antwerpse Bouwwerken v. Komise, T-195/08, Sb. rozh. s. II-4439, bod 33 a citovaná judikatura).

29 Nicméně – aniž by došlo ke zpochybnění ustálené judikatury zmíněné v předchozím bodě – je třeba v rámci projednávané věci týkající se přístupu k dokumentům zohlednit rovněž skutečnost, že při přijímání rozhodnutí 2004/258 si byl zákonodárce vědom obtíží spojených s určováním dokumentů, které vyvstávají, v první řadě a velmi intenzivně, pro občana usilujícího o informace, který ve většině případů nezná dokumenty, v nichž jsou obsaženy, a musí se obrátit na správu, která tyto dokumenty, a tedy i informace má (viz obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 10. září 2008, Williams v. Komise, T-42/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 71).

30 Znění čl. 6 odst. 2 rozhodnutí 2004/258 tak prostřednictvím výrazů „požádá“ a „je nápomocna“ zřejmě naznačuje, že pouhé konstatování nedostatečné přesnosti žádosti o přístup, ať jsou její důvody jakékoliv, musí vést orgán, kterému je žádost určena, k tomu, aby žadatele kontaktoval za účelem vhodnějšího vymezení požadovaných

dokumentů. Jedná se tedy o ustanovení, které v oblasti přístupu veřejnosti k dokumentům představuje jasný projev zásady řádné správy, která patří mezi záruky přiznané právním řádem Společenství ve správních řízeních. Povinnost poskytnout pomoc je tedy zásadní pro zajištění užitečného účinku práva na přístup vymezeného rozhodnutím 2004/258 (viz obdobně rozsudek Williams v. Komise, bod 29 výše, bod 74).

31 Z předchozích úvah vyplývá, že ECB nemůže ihned zamítnout žádost o přístup z důvodu, že dokument, kterého se týká, neexistuje. V takovém případě jí naopak přísluší požádat podle čl. 6 odst. 2 rozhodnutí 2004/258 žadatele, aby svou žádost upřesnil, a být mu přitom nápomocna, zejména uvedením dokumentů, která má v držení a které jsou podobné dokumentům, jichž se týká žádost o přístup, nebo mohou obsahovat informace, které žadatel požaduje, či jejich část. ECB je oprávněna zamítnout žádost o přístup z důvodu její bezpředmětnosti teprve tehdy, pokud žadatel trvá na své žádosti o přístup k neexistujícímu dokumentu.

32 V projednávaném případě je třeba připomenout, že původní žádost žalobce se týkala zejména přístupu k „databázím, na základě kterých byly vypracovány statistické rozbory zpráv“ (viz bod 4 výše).

33 ECB ve svém dopisu ze dne 23. července 2009 (viz bod 5 výše) i v napadeném rozhodnutí tuto žádost zamítla v podstatě z důvodu, že databáze, k nimž se žalobce domáhal přístupu, nepředstavují dokumenty ve smyslu rozhodnutí 2004/258. Existenci uvedených databází naopak nijak nezpochybnila.

34 Svými argumenty shrnutými v bodech 20 až 23 výše ECB toto stanovisko sice značně zjemnila. V podstatě vysvětlila, že neexistují specifické databáze sloužící jako podklad zpráv, ale že údaje v tomto ohledu relevantní jsou obsaženy ve výpočetním systému pro správu kandidatur, jakož i v různých databázích, které využívá pro personální agendu. Tyto údaje byly z uvedených databází získány a sloužily jako základ zpráv.

35 Doplňující vysvětlení ECB však v žádném případě neumožňují mít za to, že žalobce neměl zájem na zrušení napadeného rozhodnutí.

36 Napadené rozhodnutí totiž vychází ze žalobcem zpochybňované teze, že se rozhodnutí 2004/258 neuplatní u přístupu do databází nebo k údajům, které obsahují.

37 Pokud by bylo třeba přijmout argumentaci žalobce v opačném smyslu a napadené rozhodnutí by muselo být z tohoto důvodu zrušeno, ECB by sice nebyla povinna poskytnout žalobci přístup k neexistujícím databázím. V takovém případě by jí však příslušelo požádat podle čl. 6 odst. 2 rozhodnutí 2004/258 žadatele, aby svou žádost o přístup upřesnil, a být mu přitom nápomocna tím, že upřesní, jak v podstatě učinila prostřednictvím své argumentace shrnuté v bodech 20 až 23 výše, databáze, které uchovává a které mohou obsahovat údaje, jež ho zajímají.

38 Z toho plyne, že žalobce má právní zájem na podání žaloby a jeho návrh na zrušení je přípustný.

39 Zadruhé, co se týče druhého bodu návrhových žádání žalobce, směřujícího k tomu, aby bylo ECB uloženo, aby mu „předala veškeré databáze, na základě kterých byly vypracovány zprávy“, z ustálené judikatury vyplývá, že Tribunál nemůže ukládat příkazy

orgánům nebo tyto orgány nahrazovat v rámci přezkumu legality, který vykonává. Toto omezení přezkumu legality se použije ve všech oblastech sporů, k jejichž rozhodnutí je Tribunál příslušný, včetně sporů ve věci přístupu k dokumentům (rozsudek Tribunálu ze dne 12. července 2001, Mattila v. Rada a Komise, T-204/99, Recueil, s. II-2265, bod 26).

40 Z toho plyne, že druhý bod návrhových žádání žalobce musí být odmítnut jako nepřípustný.

2. *K věci samé*

41 Na podporu svého návrhu na zrušení uplatňuje žalobce tři žalobní důvody, vycházející zaprvé z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že napadené rozhodnutí je založeno na výjimce z práva na přístup k dokumentům, která není stanovena rozhodnutím 2004/258, zadruhé z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že ECB měla v napadeném rozhodnutí nesprávně za to, že databáze nepředstavují dokumenty ve smyslu čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí, a zatřetí z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že v napadeném rozhodnutí ECB pro odmítnutí přístupu do dotčených databází nesprávně uplatnila pracovní zatížení a praktické obtíže, které by s sebou umožnění takového přístupu pro ECB neslo.

42 Kromě toho ve svých spisech vedlejších účastníků Dánské království, Finská republika a Švédské království uplatňují porušení povinnosti uvést odůvodnění napadeným rozhodnutím. Jelikož porušení povinnosti uvést odůvodnění představuje důvod veřejného pořádku, který musí být v případě potřeby přezkoumán soudem i bez návrhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 24, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. září 2009, ETF v. Landgren,

T-404/06 P, Sb. rozh. s. II-2841, bod 137), je třeba před zahájením analýzy tří žalobcem uplatňovaných žalobních důvodů nejprve přezkoumat tuto otázku.

*K odůvodnění napadeného rozhodnutí*

Argumenty účastníků řízení

43 Dánské království, Finská republika a Švédské království v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí právně dostačujícím způsobem neuvádí prvky, na nichž je založen závěr, že žádost žalobce o přístup se netýká dokumentu ve smyslu rozhodnutí 2004/258.

44 ECB a Komise předložily v odpověď na písemnou otázku Tribunálu své písemné vyjádření k výše uvedené argumentaci. V podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí je odůvodněno právně dostačujícím způsobem, takže výše uvedenou argumentaci vedlejších účastníků řízení je třeba odmítnout.

Závěry Tribunálu

45 Článek 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 rozhodnutí 2004/258 stanovují, že ECB v odpověď na žádost o přístup ke svému dokumentu zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v souladu s článkem 9 žadateli, nebo mu v písemné odpovědi sdělí důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti.

46 Z toho plyne, že rozhodnutí ECB o zamítnutí původní žádosti o přístup k dokumentům i rozhodnutí zamítající potvrzující žádost musejí být odůvodněna.

47 Podle ustálené judikatury použitelné rovněž v oblasti přístupu k dokumentům musí být odůvodnění přizpůsobeno povaze dotčeného právního aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a unijní soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Williams v. Komise, bod 29 výše, bod 94 a citovaná judikatura).

48 V projednávaném případě je nutno konstatovat, že ECB postupovala v souladu se svojí povinností sdělit žalobci důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti o přístup k databázím uvedeným v jeho žádosti.

49 Dopis ze dne 23. července 2009, kterým byla zamítnuta původní žádost žalobce o přístup, i napadené rozhodnutí v podstatě uvádějí, že žádost žalobce o přístup se zamítá z důvodu, že se netýká dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

50 Konkrétně z nich vyplývá, že podle ECB databáze, o něž se jedná v žádosti žalobce o přístup, nepředstavují dokumenty ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258. ECB v tomto ohledu potvrdila, že tištěné verze obsahu dotčených databází by dokumenty představovaly a mohly by být předmětem žádosti o přístup, ale uvedla, že takové verze neexistují. Jejich vypracování by vyžadovalo vytvoření nového dokumentu, vyžadující systematizaci a dodatečnou analýzu. S tímto postupem, který by si vyžádal značné pracovní zatížení, rozhodnutí 2004/258 nepočítá (viz body 5 a 7 výše).

51 Toto odůvodnění umožnilo žalobci pochopit důvody zamítnutí své žádosti o přístup ze strany ECB a napadnout toto zamítnutí před unijním soudem, jak ostatně učinil, a je třeba přezkoumat správnost důvodů uplatňovaných ECB pro zamítnutí žádosti žalobce o přístup v rámci analýzy žalobních důvodů uplatňovaných žalobcem na podporu své žaloby.

52 Mimoto podle ustálené judikatury představuje povinnost odůvodnění podstatnou formální náležitost, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do legality sporného aktu po meritorní stránce (viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2007, Itálie v. Komise, T-239/04 a T-323/04, Sb. rozh. s. II-3265, bod 117 a citovaná judikatura). Případná chybnost odůvodnění z něho totiž nečiní odůvodnění neexistující (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2010, Sevenier v. Komise, T-368/09 P, dosud nezveřejněný ve Sb. VS, bod 25 a citovaná judikatura).

53 Je tedy třeba dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněné právně dostačujícím způsobem, aniž je dotčen přezkum opodstatněnosti tohoto odůvodnění, který bude proveden dále. V tomto ohledu je vhodné začít přezkumem druhého žalobního důvodu, vycházejícího z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom,

že ECB měla v napadeném rozhodnutí nesprávně za to, že databáze nepředstavují dokumenty ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

*Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že ECB měla v napadeném rozhodnutí nesprávně za to, že databáze nepředstavují dokumenty ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258*

Argumenty účastníků řízení

54 Žalobce, jakož i Dánské království, Finská republika a Švédské království úvodem tvrdí, že výklad pojmu „dokument" pro účely rozhodnutí 2004/258 musí zohledňovat zásady, které vedly k přijetí nařízení č. 1049/2001, jakož i judikaturu týkající se jeho použití, a to tím spíše že toto nařízení bylo zmíněno v bodě 2 odůvodnění uvedeného rozhodnutí.

55 Vedlejší účastníci řízení vystupující na podporu návrhových žádání žalobce mají mimoto za to, že výraz „dokument", definovaný týmž způsobem v rozhodnutí 2004/258 i v nařízení č. 1049/2001, musí být vykládán v obou případech jednotně a musí být předmětem rozšiřujícího výkladu zohledňujícího technologický pokrok. Finská republika doplňuje, že příliš úzký výklad tohoto výrazu nepřímo vede k rozšíření působnosti jednotlivých výjimek z práva veřejnosti na přístup k dokumentům, a to v rozporu s judikaturou požadující restriktivní výklad a použití uvedených výjimek.

56 Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo nesprávným právním posouzením, jelikož ECB měla za to, že databáze není dokumentem, který by mohl být předmětem žádosti o přístup na základě rozhodnutí 2004/258. Podle něj ECB v napadeném rozhodnutí nesprávně podmiňovala povahu databáze jako dokumentu ve smyslu uvedeného rozhodnutí existencí tištěné verze této databáze. Vzhledem k výrazům použitým v čl. 3 písm. a) tohoto rozhodnutí je přitom databáze sama o sobě dokumentem. Žalobce v tomto ohledu uplatňuje rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2004, Fixtures Marketing (C-444/02, Sb. rozh. s. I-10549, bod 30), který jeho tezi rovněž podporuje, a upřesňuje, že jeho žádost o přístup se týkala „hrubých" dat z relevantních databází ECB, tedy údajů, které neprošly zpracováním.

57 Žalobce doplňuje, že vyhovění jeho žádosti s sebou v žádném případě nenese vytvoření nového dokumentu. Je třeba pouze vybrat určité proměnné a zkopírovat je, což lze v podstatě chápat jako výběrovou fotokopii dokumentu. Kromě toho v odpověď na argumentaci, podle které se musí dokument ve smyslu rozhodnutí 2004/258 vyznačovat určitou stálostí, žalobce zdůrazňuje, že se jedná o dodatečné kritérium, s nímž definice uvedená v čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí nepočítá.

58 Každý ze tří vedlejších účastníků řízení vystupujících na podporu žalobce zaujímá lehce odlišný postoj k otázce, zda databáze a údaje, které obsahuje, představují dokumenty ve smyslu rozhodnutí 2004/258, přičemž však podporují návrhová žádání žalobce směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí.

59 Dánské království tvrdí, že databáze jako taková není dokumentem pro účely ustanovení týkajících se přístupu k dokumentům, která se týkají pouze individuálních, existujících a přesně definovaných dokumentů. Vše, co lze z databáze vypsat běžným a rutinním vyhledáváním nevyvolávajícím potřebu neúměrného pracovního zatížení,

však musí být považováno za dokument, který může být předmětem žádosti o přístup. Dánské království má tedy za to, že ECB měla posoudit, zda informace požadované žalobcem mohou být vypsány z jejích databází prostřednictvím běžného vyhledávání, a je-li tomu tak, žádosti žalobce o přístup vyhovět.

60 Švédské království odmítá tezi obsaženou v napadeném rozhodnutí, podle které se žádost žalobce o přístup netýkala dokumentů. Podle něho byla ECB podle rozhodnutí 2004/258 povinna umožnit přístup k údajům uloženým v elektronické formě v databázi, nebránila-li tomu jedna z výjimek stanovených v článku 4 uvedeného rozhodnutí. Skutečnost, že údaje uložené v elektronické formě nebyly fyzicky seřazeny určitým způsobem, jelikož jejich uspořádání bylo výhradně logické povahy, nemůže vést k odlišnému závěru. Místo uložení dotyčných údajů je rovněž nepodstatné.

61 Podle Švédského království však z databáze vymazané údaje nemohou být předmětem žádosti o přístup. Stejně tak nelze po orgánu vyžadovat, aby získal údaje, které nemá k dispozici, aby vyhověl žádosti o přístup.

62 Kromě toho Dánské království a Švédské království ve svých vyjádřeních ke stížnosti 1693/2005/PB podané k Evropskému veřejnému ochránci práv tvrdí, že sama Komise vyložila výraz „dokument" uvedený v nařízení č. 1049/2001 v tom smyslu, že uvedený výraz odkazuje rovněž na výsledky běžných vyhledávání v databázi.

63 Finská republika se domnívá, že napadené rozhodnutí vychází z příliš úzké definice výrazu „dokument" uvedeného v rozhodnutí 2004/258. Podle ní tento výraz zahrnuje

rovněž veškeré kombinace údajů z databáze, které lze získat pomocí nástrojů této databáze. Skutečnost, že takové vyhledávání, přestože je možné, není dotyčným orgánem při své každodenní činnosti využíváno, je v tomto ohledu bezpředmětná. Podpůrně dodává, že i kdyby údaje obsažené v databázi nepředstavovaly dokumenty ve smyslu uvedeného rozhodnutí, ECB měla žalobci předat veškeré samostatné tisknutelné dokumenty, které by mohly vyhovět jeho žádosti o přístup.

64 Žalobce, jakož i Finská republika a Švédské království uplatňují rovněž články 6 a 9 rozhodnutí 2004/258. S ohledem na tato ustanovení případné obtíže spojené s určením dokumentu, kterého se týká žádost o přístup, ani praktické obtíže, včetně nadměrného pracovního zatížení, které by s sebou mohlo kladné vyřízení takové žádosti pro ECB nést, nepředstavují platné důvody pro zamítnutí takové žádosti. Platí to tím spíše, že se ECB může obrátit na předkladatele žádosti o přístup, a získat tak upřesnění případně nezbytná k nalezení vstřícného řešení. V případě potřeby by mohla rovněž umožnit přístup k rozsáhlému dokumentu ve svých prostorách.

65 A konečně žalobce zpochybňuje rovněž argument ECB vycházející z údajné nemožnosti zanést databázi do takového rejstříku, jaký je stanoven v článku 11 nařízení č. 1049/2001. V tomto ohledu poukazuje na praxi Eurostatu (statistického úřadu Evropské unie), který nabízí on-line přístup k různým statistickým přehledům.

66 ECB zaprvé připomíná, že se na ni článek 255 ES ani nařízení č. 1049/2001 neuplatní. Rozhodnutí 2004/258 sice odkazuje na článek 1 EU a na společné prohlášení k uvedenému nařízení. Uvedené rozhodnutí však představuje opatření přijaté na základě statutu Evropského systému centrálních bank a ECB, jakož i článku 23 jejího jednacího

řádu. I když jsou tak v nařízení č. 1049/2001 a v rozhodnutí 2004/258 použity podobné výrazy, cílem uvedeného rozhodnutí není rozšířit použití uvedeného nařízení na její dokumenty. Podle ECB je tedy třeba výrazům v tomto rozhodnutí přisuzovat význam slučitelný s cíli zvláštního režimu přístupu veřejnosti k jejím dokumentům.

67 Kromě toho ECB a Komise podotýkají, že se žalobcem uplatňovaný rozsudek Fixtures Marketing, bod 56 výše, týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází (Úř. věst. L 77, s. 20; Zvl. vyd. 13/15, s. 459). Tento rozsudek tedy není relevantní pro projednávanou věc, která se týká výkladu rozhodnutí 2004/258. ECB mimoto připomíná, že žalobce neuplatnil námitku protiprávnosti uvedeného rozhodnutí, pro které každopádně platí presumpce legality.

68 Na rozdíl od ECB došla Komise k závěru, že vzhledem k odkazu na nařízení č. 1049/2001 uvedenému v rozhodnutí 2004/258 a k totožnosti definicí výrazu „dokument" uvedených v těchto předpisech musí být výklad definice uvedené v článku 3 tohoto rozhodnutí slučitelný se zněním a systematikou uvedeného nařízení.

69 Zadruhé ECB uvádí určité úvahy týkající se vlastností dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258. Jelikož se definice stanovená tímto ustanovením týká „obsahu na jakémkoli nosiči", je jejím cílem obsáhnout co možná nejvíce prvků skutečného světa. Kromě toho forma uložení dotčeného obsahu, ať už elektronická nebo jiná, není důležitá. A konečně, „prvek" je třeba považovat za dokument ve smyslu této definice, pokud byl připraven nebo vytvořen ECB či ho má tato pouze v držení.

70 Podle ECB a Komise je třeba definici výrazu „dokument“ uvedenou v rozhodnutí 2004/258 posuzovat v kontextu ostatních ustanovení uvedeného rozhodnutí, zejména jeho článků 6 a 9, a tato definice musí být předmětem „systematického výkladu“. Z těchto posledních dvou článků vyplývá, že dokumenty, jichž se týká toto rozhodnutí, musí být možné žadateli předat jako takové, bez zásahu do jejich obsahu či formy, musejí existovat jako samostatné a konkrétní dokumenty, a zároveň nemusí být vytvářeny a musejí mít dostatečně stálou formu, aby mohly mít „obsah“. Tak je tomu zejména v případě textu obsaženého na kousku papíru nebo v elektronickém dokumentu.

71 Mimoto ECB tvrdí, že výklad výrazu „dokument“ uvedený v rozhodnutí 2004/258 musí být v souladu s účelem uvedeného rozhodnutí, tedy umožněním ECB provést analýzu případné újmy vyplývající z předání dokumentu zástupci veřejnosti a určit tak, zda některá z výjimek uvedených v článku 4 tohoto rozhodnutí tomuto předání brání. Tento účel potvrzuje rovněž tezi, podle které výraz „dokument“ předpokládá určitou stálost a konkrétnost dotyčného prvku, čím jsou vyloučeny prvky, jejichž obsah prochází neustálými nebo *ad hoc* změnami.

72 A konečně ECB tvrdí, že rozhodnutí 2004/258 ani unijní právo obecně nestanovují právo veřejnosti na přístup k informacím. Výraz „dokument“ uvedený v tomto rozhodnutí nemůže být v důsledku toho vykládán ve smyslu, který by vedl *de facto* k uznání takového práva.

73 Zatřetí ECB a Komise tvrdí, že databáze uvedené v žádosti žalobce o přístup nepředstavují dokumenty ve smyslu rozhodnutí 2004/258. Nejprve uvádějí, že tvrzení žalobce, podle kterého obsahovalo napadené rozhodnutí závěr, že pouze vytištěné verze databáze představují dokumenty, vychází z příliš zjednodušujícího výkladu uvedeného rozhodnutí. Databáze uvedené v žádosti žalobce o přístup nejsou rejstříkem ani

kompilací dokumentů a nemají dokumentární povahu, na rozdíl od dokumentární databáze, jako je databáze EUR-Lex. Údaje obsažené v těchto databázích mohou být využívány pouze při přípravě „interních" dokumentů za konkrétním účelem, a to prostřednictvím nástrojů pro sběr a systematizaci, které jsou k dispozici pro samotné databáze. ECB má v důsledku toho za to, že informace obsažené v jejích databázích nemohou být jako takové žalobci zpřístupněny. Pro vyhovění jeho žádosti by bylo třeba vytvořit nový dokument. To by přitom překračovalo rámec rozhodnutí 2004/258. Žalobce ani nevysvětlil důvody, proč by měly databáze uvedené v jeho žádosti představovat dokumenty.

74 Komise v témže kontextu tvrdí, že žalobce chtěl svojí žádostí získat přístup do databází jako takových. Tyto databáze přitom mimo informace obsahují zejména software nezbytný pro jejich fungování, vyhledávací nástroje, jakož i logická a systémová propojení. Žádost žalobce o přístup má tedy širší dosah než přístup k dokumentu. Žalobce chce ve skutečnosti získat přístup k nástroji, který by mu umožňoval vypracovávat vlastní dokumenty podle zadaných kritérií vyhledávání.

75 Dále ECB a Komise tvrdí, že databáze uvedené v žádosti žalobce o přístup se nevyznačují stálostí obsahu nezbytnou k tomu, aby mohly být kvalifikovány jako dokumenty. Jejich obsah se totiž neustále vyvíjí na základě doplňování a odstraňování informací. Komise v témže kontextu rovněž poznamenává, že výrazy „vypracovaný nebo v držení" a „pocházejí", použité v čl. 3 písm. a) a článku 5 rozhodnutí 2004/258, tuto tezi potvrzují. Stejně tak je tomu u odkazů na „velmi rozsáhlý dokument" nebo na „velký počet dokumentů" v čl. 6 odst. 3, čl. 7 odst. 3 a čl. 8 odst. 2 uvedeného

rozhodnutí. Takové kvantitativní ukazatele předpokládají neměnný obsah, který je možno individualizovat.

76 ECB a Komise rovněž tvrdí, že uznání, že databáze dotčené v projednávaném případě představují dokumenty, které mohou být předmětem žádosti o přístup, by vyvolalo několik praktických obtíží. Především judikaturou požadovaný konkrétní a individuální přezkum každého dokumentu, kterého se týká žádost o přístup, vyžaduje neměnný a identifikovatelný dokument, a je tedy nemožný v případě databáze, jejíž obsah se neustále vyvíjí.

77 A dále by bylo nemožné posoudit, zda některá z výjimek stanovených v článku 4 rozhodnutí 2004/258 brání požadovanému přístupu, zejména v případě databáze obsahující velké množství osobních údajů.

78 A konečně opatření stanovená nařízením č. 1049/2001 mající usnadnit výkon práva na přístup, jako například rejstříky dokumentů nebo zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, potvrzují, že zákonodárce měl na mysli specificky jednotlivé dokumenty, s vyloučením takových databází, o jaké se jedná v projednávaném případě. Skutečnost, že rozhodnutí 2004/258 nestanoví vytvoření rejstříku dokumentů obdobného rejstříku stanoveného článkem 11 nařízení č. 1049/2001, nemůže vést k opačnému závěru.

79 Začtvrté ECB a Komise poukazují na zprávu veřejného ochránce práv o přístupu veřejnosti k databázím Evropské unie ze dne 10. prosince 2008, zelenou knihu Komise nazvanou „Přístup veřejnosti k dokumentům orgánů Evropského společenství – Přezkum" [COM (2007) 185 final], návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise [COM (2008) 229 – final COD 2008/0090], jakož i zprávu Komise k provádění zásad nařízení

č. 1049/2001 [COM (2004) 45 final] *(neoficiální překlad)*, kdy všechny tyto dokumenty podporují tezi, podle které nejsou databáze dokumenty pro účely ustanovení týkajících se přístupu k dokumentům.

80 Komise tvrdí, že rovněž zrod nařízení č. 1049/2001 potvrzuje tezi, podle které nemůže být databáze považována za dokument ve smyslu tohoto nařízení a ve smyslu rozhodnutí 2004/258. Na podporu svých tvrzení se odvolává na řadu dokumentů předcházejících přijetí uvedeného nařízení.

81 ECB mimoto tvrdí, že právě proto, že údaje obsažené v jejích databázích nepředstavují dokumenty, vypracovala zprávy za účelem splnění své judikaturou uznané (rozsudek Tribunálu ze dne 25. dubna 2007, WWF European Policy Programme v. Rada, T-264/04, Sb. rozh. s. II-911, bod 61) povinnosti zpracovávat a uchovávat dokumentaci týkající se jejích činností.

Závěry Tribunálu

– Pojem „databáze“

82 Je třeba konstatovat, že všichni účastníci řízení sice zmiňují ve své argumentaci pojem „databáze“, avšak neposkytují k němu definici. Je tedy nezbytné zahájit přezkum tohoto žalobního důvodu analýzou tohoto pojmu.

83 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když je, jak správně tvrdí ECB (viz bod 67 výše), definice pojmu „databáze“ uvedená v čl. 1 odst. 2 směrnice 96/9 relevantní pouze pro účely použití dotčené směrnice, může sloužit jako zdroj inspirace. Je tomu tak tím spíše, že na jednání ECB v odpovědi na otázku Tribunálu potvrdila, i když zároveň trvala na své tezi, podle níž není směrnice 96/9 v projednávané věci použitelná, že „z hlediska výpočetní techniky“ její databáze dotčené v projednávaném případě skutečně do výše uvedené definice spadají, což bylo zaznamenáno do zápisu z jednání.

84 Článek 1 odst. 2 směrnice 96/9 definuje databázi jako „soubor děl, údajů nebo jiných nezávislých prvků, které jsou systematicky nebo metodicky uspořádány a které jsou jednotlivě přístupné elektronickými nebo jinými prostředky“.

85 Jak uvedl Soudní dvůr ve svém rozsudku Fixtures Marketing, bod 56 výše (body 29 a 30), kvalifikace jako databáze závisí na existenci souboru „nezávislých prvků“, tj. prvků, které lze od sebe oddělit, aniž je tím dotčen jejich informační, literární, umělecký, hudební nebo jiný obsah. Dále se vyžaduje, aby byly nezávislé prvky tvořící tento soubor systematicky nebo metodicky uspořádány a aby byly jednotlivě přístupné. Třebaže se nevyžaduje, aby toto systematické nebo metodické uspořádání bylo viditelné, nese tato podmínka s sebou požadavek, aby byl tento soubor na pevném nosiči libovolné povahy a aby zahrnoval takový technický prostředek, jako je elektronický, elektromagnetický nebo elektrooptický postup nebo jiný prostředek, jako je věcný rejstřík, obsah, plán nebo zvláštní způsob řazení, který umožňuje lokalizovat každý nezávislý prvek souboru.

86 Tato druhá podmínka umožňuje odlišit databázi ve smyslu směrnice 96/9, charakterizovanou prostředkem umožňujícím vyhledat v ní každý z jejích prvků, od sbírky prvků, jež poskytuje informace, ale postrádá jakýkoli prostředek pro zpracování jednotlivých prvků, které ji tvoří (rozsudek Fixtures Marketing, bod 56 výše, bod 31).

87 Na základě této analýzy došel Soudní dvůr k závěru, že pojem „databáze“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 96/9 zahrnuje každý soubor obsahující od sebe oddělitelná díla, údaje nebo jiné prvky, aniž je tím dotčena jejich hodnota nebo obsah, a zahrnující jakoukoli metodu nebo jakýkoli systém umožňující vyhledat každý z prvků, který jej tvoří (rozsudek Fixtures Marketing, bod 56 výše, bod 32).

– Analýza definice výrazu „dokument“ uvedená v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258

88 Je třeba provést analýzu jednotlivých prvků definice výrazu „dokument“ uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258. V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že z výrazů „nosič“, „uložený“, „nahrávka“, „vypracovaný“ a „v držení“ použitých v této definici nepřímo, ale jasně vyplývá, že se jedná o uchovaný obsah schopný po svém vzniku reprodukce nebo nahlédnutí. Neuchované prvky tedy nepředstavují dokumenty, i kdyby byly ECB známy.

89 Nejsou-li tak schůze zaměstnanců ECB nahrávány zařízením pro zvukový nebo audiovizuální záznam ani zaznamenávány v zápisech, nelze hovořit o jakémkoliv dokumentu, který by mohl být předmětem žádosti o přístup, a to i kdyby si účastníci

schůze přesně pamatovali obsah svých vystoupení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek WWF European Policy Programme v. Rada, bod 81 výše, body 76 až 78).

90 Zadruhé z definice uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 vyplývá, že povaha nosiče sloužícího k uložení obsahu je nepodstatná, pokud jde o to, zda tento obsah představuje dokument, či nikoliv. Může se tak jednat o tradiční druhy nosičů, například papír, důmyslnější druhy nosičů, například různá zařízení pro ukládání v elektronické formě (pevný disk, elektronický čip atd.) nebo různé nosiče používané pro zvukové, obrazové nebo audiovizuální záznamy (CD, DVD, videokazety atd.). Každý nový prostředek uložení nebo záznamu, který bude případně v budoucnu vyvinut, bude již v zásadě zahrnut v dotčené definici.

91 Zatřetí znění čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 zmiňuje „[jakýkoliv] obsah". Jinak řečeno, druh a povaha uloženého obsahu jsou rovněž nepodstatné. Z připuštění možnosti jakéhokoliv nosiče totiž nutně vyplývá i připuštění možnosti všech obsahů, které mohou být na jednotlivých připuštěných nosičích uloženy. Dokument ve smyslu definice uvedené v tomto rozhodnutí tak může obsahovat slova, čísla či jakékoliv jiné znaky, ale rovněž obraz a zvukové záznamy, jako například projev řečníka, nebo obrazové záznamy, například film.

92 Jediné omezení, jež se týká obsahu, kterého se může týkat definice uvedená v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, je podmínka, podle které se uvedený obsah musí týkat politik, činností nebo rozhodnutí ECB.

93 Začtvrté ze stejných důvodů lze z definice výrazu „dokument“ uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 vyvodit, že rozsah, délka, důležitost nebo vnější forma obsahu není důležitá z hlediska toho, zda se na tento obsah uvedená definice vztahuje, či nikoliv.

94 Je tak třeba dojít k závěru, že dokumentem ve smyslu rozhodnutí 2004/258 může být několikasetstránková kniha nebo „kousek papíru“ (podle výrazu použitého ECB v argumentu shrnutém v bodě 70 výše) obsahující pouze jedno slovo nebo číslo, například jméno nebo telefonní číslo. Stejně tak může být dokument tvořen nejen textem, jako například dopis nebo písemná práce, ale rovněž tabulkou, katalogem nebo seznamem, například telefonním seznamem, ceníkem nebo seznamem náhradních dílů.

– Předmět žádosti žalobce o přístup

95 Jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 82 až 87 výše, pojem „databáze“ se netýká pouze všech údajů v ní obsažených, ale rovněž technických prostředků, jimiž je vybavena a které umožňují systematické nebo metodické uspořádání uvedených údajů, jakož i jejich cílené a individuální získávání.

96 Je nicméně nutno konstatovat, že v původní a v potvrzující žádosti o přístup ani ve svých písemnostech předložených Tribunálu žalobce nerozlišoval jasně mezi údaji v databázi a samotnou databází, která představuje, jak bylo právě uvedeno, pojem širšího rozsahu.

97 Zatímco ve své původní žádosti (viz bod 4 výše) žalobce odkazoval na „databáze, na základě kterých byly vypracovány statistické rozbory zpráv“, ve své potvrzující žádosti (viz bod 6 výše) uvedl, že „požadované údaje jsou skutečně obsahem uloženým v elektronické formě (data‚báze‘) a vypracovaným ECB“. Vyvolal tak dojem, že se jeho žádost o přístup týká pouze údajů uložených v databázi ECB. Zdá se rovněž, že výraz „databáze“ používal jako souhrnné označení údajů, které tato obsahuje, a zcela tak odhlížel od jejích strukturálních prvků.

98 Zatímco v nadpisu tohoto žalobního důvodu v žalobě se žalobce odvolává na „‚dokumentární‘ povahu databáze“, v replice tvrdí, že databáze je „současně ‚obsahem‘ a ‚obalem‘“ a že jeho žádost o přístup se týkala pouze „hrubých dat“.

99 Vysvětlení poskytnutá žalobcem v odpovědi na otázku Tribunálu položenou na jednání rovněž nemohla nejasnosti vyplývající z této terminologické nepřesnosti rozptýlit. Když byl dotázán na to, zda se jeho žádost o přístup týká pouze údajů obsažených v databázi ECB, nebo zda je třeba jí rozumět tak, že se týká i jiných prvků takové databáze, jejichž upřesnění mu přísluší, žalobce uvedl, že skutečně žádal o „databázi“, jelikož chtěl získat „například tabulku, která by mohla obsahovat informace o přijímání a mobilitě zaměstnanců“. Uvedl, že pokud tato databáze existuje, rád by získal její „fotokopii“, a doplnil, že zamýšlí získat „tuto databázi, tuto kompilaci“. A pokračoval uvedením toho, že pokud by ECB „takovou tabulku, takovou kompilaci“ neměla, musí jistě existovat osobní karty zaměstnanců, které by mohl využít. Na otázku, zda ve světle jeho vysvětlení je správný závěr, že by mu postačovala fotokopie, a že v důsledku toho nežádal o nástroje databáze, odpověděl, že „prvotně“ by mu skutečně

fotokopie stačila, ale později by případně potřeboval nástroje dostupné pro databázi. Tato prohlášení byla na jednání zaprotokolována.

100 Co se týče ostatních účastníků tohoto řízení, ti ve svých argumentacích odkazují buď na údaje obsažené v databázi, nebo na databázi „jako takovou".

101 S ohledem rovněž na vysvětlení podaná žalobcem na jednání je třeba mít za to, že žádost žalobce o přístup se týkala přinejmenším veškerých údajů obsažených v jedné či několika databázích ECB, aniž bylo nutně vyloučeno, že se týkala rovněž jiných prvků těchto databází. Za těchto podmínek je třeba nejprve přezkoumat, zda tento soubor údajů představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, a otázka, zda se žádost o přístup k dokumentům může týkat i jiných prvků takové databáze, musí být v případě potřeby zkoumána až následně.

– Kvalifikace souboru údajů obsažených v databázi jako dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258

102 Je třeba uvést, že jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 82 až 87 výše, mezi vlastnosti databáze patří existence jakéhokoliv obsahu (informačního, literárního, uměleckého, hudebního nebo jiného) a dále existence pevného nosiče libovolné povahy, na kterém je uvedený obsah uložen.

103 Je tedy nutno konstatovat, že veškeré údaje obsažené v databázi ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 96/9 se vyznačují oběma základními charakteristikami dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, jelikož tvoří obsah uložený na nosiči. Tento závěr je platný rovněž pro údaje obsažené v databázích ECB dotčených v projednávané věci, které vzhledem k tomu, že se týkají činností ECB, spadají, jak již bylo uvedeno, do výše uvedené definice.

104 ECB a Komise nicméně prostřednictvím své argumentace shrnuté v bodě 73 výše v podstatě tvrdí, že databáze není dokumentem ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, a že v důsledku toho údaje, které obsahuje, nemohou být pouze z důvodu svého zařazení do dotčené databáze považovány za dokumenty.

105 ECB ani Komise nevysvětlily, co podle nich tvoří dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 a důvody, proč se žádost o přístup nemůže týkat údajů obsažených v databázi. Rozlišování, které se Komise snaží zavést mezi dokumentární databází, jakou je databáze EUR-Lex, a databází, která takovou povahu nemá, vyvolává tytéž otázky.

106 Přestože to ECB a Komise neuvedly, jejich argumentace, o kterou se jedná v bodě 105 výše, zřejmě nepřímo vychází z předpokladu, že individuálně posuzovaný údaj není „obsahem", jehož rozsah nebo povaha jsou dostatečné k tomu, aby tvořil dokument ve smyslu rozhodnutí 2004/258 nebo ve smyslu nařízení č. 1049/2001.

107 Byl-li by tento předpoklad připuštěn, s ohledem na vlastnosti databází uvedené v bodě 87 výše, bylo by možné tvrdit, že by databáze mohla nanejvýš obsahovat

dokumenty přesahující rámec pouhých údajů. Prvky, které takovou databázi tvoří, to znamená údaje, jsou totiž na sobě vzájemně nezávislé. Nevyznačují se obecně pevně danou a neměnnou strukturou, ale prostřednictvím použití technických a jiných prostředků, které jsou k dispozici, mohou být prezentovány četnými různými způsoby. Bylo-li by připuštěno, že každý z těchto prvků není nutně dokumentem a navíc že neexistuje žádná pevná kombinace většího počtu těchto prvků, která by mohla představovat dokument, byl by logický závěr, že souhrn údajů obsažených v databázi není, je-li posuzován celkově, „dokumentem".

108 Je nicméně nutno konstatovat, že předpoklad uvedený v bodě 106 výše nemá žádnou oporu ve znění definice uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, podle které může „[jakýkoliv] obsah" tvořit dokument. Jak již bylo uvedeno (viz body 93 a 94 výše), výrazy použité v této definici nutně znamenají, že i obsah minimálního rozsahu, například jediné slovo nebo číslo, je, je-li uchován (například napsaný na kousku papíru), dostatečný k tomu, aby tvořil dokument.

109 Mimoto je třeba zohlednit skutečnost, že připuštění tohoto předpokladu by vyvolalo otázku, jaký rozsah obsahu by byl nutný k tomu, aby tvořil dokument ve smyslu rozhodnutí 2004/258. Jinými slovy, mělo-li by být připuštěno, že například jedno číslo nebo jediné slovo nejsou k tomuto účelu dostačující, bylo by třeba určit, zda je třeba vyžadovat větu, celý odstavec nebo text ještě většího rozsahu. Jelikož autor uvedeného rozhodnutí se rozhodl v definici uvedené v čl. 3 písm. a) tohoto rozhodnutí nestanovit minimální požadovanou hranici rozsahu obsahu, nemůže tento úkol spočívat na unijním soudu.

110 Kromě toho by připuštění předpokladu uvedeného v bodě 106 výše znamenalo vyloučit z definice výrazu „dokument" uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258

veškeré kompilace prvků malého rozsahu, jsou-li tyto prvky nezávislé, to znamená od sebe oddělitelné, aniž by tím byla dotčena jejich hodnota. Za „dokument" by tak nemohl být považován ani ceník, seznam náhradních dílů, či dokonce telefonní seznam, jelikož nepředstavují text, který má být přečten v celém rozsahu, ale slouží spíše k občasnému nahlédnutí pro nalezení konkrétní informace malého rozsahu, například ceny daného výrobku nebo telefonního čísla nějaké osoby. ECB ani Komise však, jak se zdá, netvrdí, že ceníky nebo seznamy nepředstavují dokumenty ve smyslu rozhodnutí 2004/258.

111 A konečně, v předpokladu zmíněném v bodě 106 výše není zohledněna skutečnost, že význam údaje obsaženého v databázi nespočívá pouze v jeho rozsahu, který je případně minimální, ale rovněž v jeho četných přímých a nepřímých vztazích k jiným údajům v téže databázi. Právě tyto vztahy totiž umožňují, aby byl obsah databáze, podle výrazů použitých rozsudkem Fixtures Marketing, bod 56 výše (bod 30), „systematicky nebo metodicky uspořádán". I malé množství údajů vypsaných z databáze tak může být nositelem užitečné informace či užitečných informací, zatímco kus textu vytržený ze svého kontextu ztrácí obvykle svůj význam.

112 Předchozí úvaha umožňuje rovněž odmítnout argument vycházející z údajné nesrozumitelnosti souboru údajů vypsaných z databáze, na kterou na jednání ECB a Komise poukazovaly.

113 Když byla ECB dotazována na to, zda má být tento argument chápán tak, že k tomu, aby představoval dokument ve smyslu rozhodnutí 2004/258, musí být obsah uložený na nosiči srozumitelný, odpověděla, že se nejedná o „samotné kritérium", ale o „něco, co je třeba pochopit v kontextu dokumentu". Doplnila, že i když nemusí být obsah

sám o sobě srozumitelný, musí být obsažen v dokumentu srozumitelném žadateli o přístup, jelikož zákonodárce nemohl mít v úmyslu zavést režim umožňující požadovat nesrozumitelné dokumenty.

114 V odpovědi na tutéž otázku Komise uvedla, že srozumitelnost dokumentu, jehož se týká žádost o přístup, do jisté míry vyplývá z jejího výkladu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, ale že z právního hlediska není důležitým prvkem. Důležitým prvkem je podle ní to, že nedokumentární obsah databáze neodpovídá výsledku hledání, jelikož se jedná o dva odlišné obsahy. Pojmy „obsah" nebo „hrubá data" nemají u nedokumentární databáze smysl. K určitému seřazení údajů je nezbytná práce spojená s výpisem, což vede ke změně obsahu na obsah jiný. A proto je-li hrubý obsah nesrozumitelný, vyloučí podle Komise takovou žádost, jaká je dotčena v projednávaném případě, z rámce žádosti o přístup k již existujícímu identifikovatelnému dokumentu změna jeho obsahu, a tedy vytvoření nového dokumentu. Tato prohlášení ECB a Komise byla zanesena do protokolu o jednání.

115 S touto argumentací ECB a Komise však nelze souhlasit. Bez dalšího je třeba uvést, že – jak nepřímo obě tyto účastnice řízení uznávají – znění čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 nestanoví žádné kritérium založené na srozumitelnosti uloženého obsahu. Mimoto zavedení takového kritéria by vyžadovalo upřesnění, z jakého hlediska je třeba posuzovat srozumitelnost obsahu. Obsah totiž může mít pro určité osoby význam, zatímco pro jiné je nesrozumitelný.

116 Každopádně s ohledem na úvahu uvedenou v bodě 111 výše se ECB a Komise mýlí, když sice nepřímo, ale jednoznačně tvrdí, že soubor údajů obsažených v databázi tvoří shluk bez jakéhokoliv významu. Uvedené údaje totiž nejsou uloženy náhodně

a nahodile, ale podle konkrétního schématu uspořádání, které svojí komplexností umožňuje vytvářet četné vztahy mezi těmito údaji.

117 Na rozdíl od tvrzení Komise tak údaje nejsou seřazeny určitým způsobem v okamžiku jejich vypsání z databáze. Toto uspořádání existuje od vytvoření uvedené databáze a vložení každého údaje do této databáze. Vypsání všech údajů obsažených v databázi a jejich srozumitelná prezentace jsou vždy možné. Schéma uspořádání databáze, jestliže je dostatečně komplexní, může dokonce umožňovat různé prezentace souboru údajů obsažených v uvedené databázi, které se pak liší podle zvoleného klasifikačního kritéria (abecední řazení, vzestupné, či sestupné řazení atd.). Prezentace veškerých údajů obsažených v databázi obsahující značné množství údajů by sice mohla svým rozsahem vytvářet obtíže při hledání konkrétní informace, skryté mezi mnoha podobnými informacemi. To však v žádném případě neznamená, že by byla taková prezentace „nesrozumitelná".

118 Všechny výše uvedené úvahy tedy hovoří pro závěr, že soubor všech údajů obsažených v databázi ECB představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, a že v důsledku toho může být předmětem žádosti o přístup založené na tomto rozhodnutí.

– Údajné praktické obtíže spojené s právem na přístup k databázím orgánu

119 Je třeba přezkoumat, zda případné praktické obtíže spojené s právem na přístup k databázím orgánu uplatňované ECB a Komisí mohou odůvodňovat odlišný výklad čl. 3

písm. a) rozhodnutí 2004/258, který by z pojmu „dokument“ vylučoval údaje obsažené v databázi ECB. V tomto ohledu budou postupně přezkoumány argumenty týkající se údajného nadměrného pracovního zatížení vyplývajícího z uznání takového práva, údajné nestálosti obsahu databáze, případné citlivé nebo důvěrné povahy údajů obsažených v takové databázi a údajných obtíží spojených se zanesením databáze do takového rejstříku, jaký je stanoven v článku 11 nařízení č. 1049/2001.

120 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že nic nenaznačuje tomu, že by použití čl. 9 odst. 1 rozhodnutí 2004/258 na údaje obsažené v databázi mohlo vyvolávat významnější problémy. V zásadě by mělo být nahlédnutí dotyčné osoby do databáze ECB v jejích prostorách, v případě potřeby prostřednictvím nebo pod dohledem jejího zaměstnance, vždy možné. Kromě toho nelze *a priori* vyloučit, aby úplný obsah databáze mohl být dotyčné osobě předán ve formě elektronické kopie, zejména jde-li o databázi spíše menšího rozsahu.

121 Je nicméně třeba připomenout, že Tribunál již měl příležitost upřesnit ohledně nařízení č. 1049/2001, že je třeba vzít v potaz možnost, že žadatel předloží na základě tohoto nařízení žádost vyvolávající pracovní zatížení, které by mohlo významně ochromit řádné fungování orgánu, kterému je taková žádost předložena. Tribunál měl za to, že v takovém případě odráží právo orgánu usilovat s žadatelem o nalezení „přijatelného řešení“ na základě čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 možnost přihlédnout, i když velmi omezeně, k nutnosti sladit zájmy žadatele a zájmy řádné správy. Tribunál z toho vyvodil, že si orgán tedy musí ponechat možnost zvážit zájem veřejnosti na přístup k dokumentům na straně jedné a pracovní zatížení, které z toho plyne, na

straně druhé za účelem zachování zájmu řádné správy v těchto jednotlivých případech (rozsudky Tribunálu ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, Sb. rozh. s. II-1121, body 101 a 102, a Williams v. Komise, bod 29 výše, bod 85).

122 Tribunál nicméně upřesnil, že využití této možnosti zůstává výjimečné, zejména vzhledem k tomu, že zohlednění pracovního zatížení nutného pro výkon práva na přístup a zájmu žadatele není v zásadě pro změnu rozsahu uvedeného práva relevantní. Dále vzhledem k tomu, že právo na přístup k dokumentům v držení orgánů představuje řešení, které se uplatňuje jako zásada, nese orgán, který se dovolává výjimky související s nepřiměřeností práce, kterou žádost vyžaduje, důkazní břemeno ohledně rozsáhlosti této práce (rozsudky Verein für Konsumenteninformation v. Komise, bod 121 výše, body 103, 108 a 113, a Williams v. Komise, bod 29 výše, bod 86).

123 Tyto úvahy jsou přenosné *per analogiam*, pokud jde o použití rozhodnutí 2004/258. Článek 6 odst. 3 tohoto rozhodnutí je totožný s čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. A dále čl. 7 odst. 4 tohoto rozhodnutí stanoví, že se odstavec 1 téhož článku týkající se vyřizování původních žádostí nepoužije v případě „nepřiměřených nebo bezdůvodných" žádostí.

124 Je tedy třeba dojít k závěru, že případný značný rozsah souboru údajů obsažených v databázi nepředstavuje argument užitečný k tomu, aby jim nebyla přiznána kvalita dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, jelikož judikatura se již zabývala možností, že žádost o přístup k dokumentům může z důvodu rozsahu svého předmětu vyvolat značné pracovní zatížení adresáta žádosti, jakož i řešením, které je třeba v takovém výjimečném případě přijmout.

125 Zadruhé, údajná nestálost databáze uplatňovaná ECB a Komisí v jejich argumentaci rovněž neumožňuje dojít k závěru, že obsah takové databáze nemůže tvořit dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

126 V tomto ohledu je třeba uvést, že k tomu, aby mohl být uložen na nosiči, se musí obsah vyznačovat minimálním stupněm stálosti. Obsah objevující se pouze dočasně v technickém zařízení tuto podmínku nesplňuje. Rozhovor dvou osob prostřednictvím telefonní linky nebo obraz zachycený bezpečnostní kamerou a promítaný na obrazovku tak dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 nepředstavují. Jejich přítomnost v dotyčném technickém zařízení (telefonní lince nebo obrazovce) trvá jen okamžik, a v důsledku toho nelze hovořit o obsahu uloženém na nosiči.

127 Nicméně jakmile je obsah uložen ECB na vhodném nosiči, představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, jehož se může týkat žádost o přístup. Skutečnost, že tento obsah může být později měněn, není v tomto ohledu rozhodující. Pokud bychom měli znovu použít příklad bezpečnostní kamery promítající obraz, je-li propojena se zařízením, které automaticky uchovává obraz přenesený v posledních 30 dnech, představuje tento záznam nezpochybnitelně dokument, který může být předmětem žádosti o přístup. Skutečnost, že každý den jsou ze systému vymazány záznamy starší 30 dnů, aby mohly být nahrazeny nejnovějším záznamem, není dostatečná k tomu, aby mohla vést k opačnému závěru.

128 Žádost o přístup se samozřejmě nemůže týkat budoucího, a tedy dosud nezaznamenaného obsahu, jelikož se bude jednat o dokument, který v okamžiku podání žádosti neexistuje, ani obsahu, který byl v minulosti sice zaznamenán, avšak před podáním žádosti byl smazán.

129 Co se konkrétně týče smazaného záznamu, je třeba dojít k závěru, že není v držení ECB ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, pokud tato nemůže mít k tomuto obsahu přístup v rámci běžného používání záznamového zařízení, na kterém byl tento obsah uložen. Skutečnost, že by odborník mohl pomocí technických prostředků přesahujících rámec běžného použití obnovit na nosiči sloužícím k uložení, který je v držení ECB, obsah z tohoto nosiče smazaný, není dostačující pro závěr, že ECB má tento obsah v držení.

130 Jinými slovy, je-li ECB předložena žádost o přístup podaná na základě rozhodnutí 2004/258, lze od ní vyžadovat, aby uskutečnila vyhledání v současném obsahu jednotlivých nosičů sloužících k uložení, které má v držení, za účelem nalezení předmětu této žádosti, ale nelze od ní naopak vyžadovat, aby pro potřeby takového vyhledání obnovovala dříve smazaný obsah.

131 Naproti tomu, jak správně tvrdí Švédské království, je třeba mít za to, že obsah uložený u externího poskytovatele služeb na účet ECB způsobem, že je jí kdykoliv k dispozici, je v držení ECB ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

132 Předchozí úvahy lze bez větších problémů vztáhnout na údaje obsažené v databázích. V tomto ohledu je třeba bez dalšího uvést, že si lze zcela dobře představit databázi se stálým obsahem, který nemůže být nijak měněn. Například databáze týkající se zásilek sráženého uhličitanu vápenatého a mletého uhličitanu vápenatého uskutečněných v letech 2002 až 2004 hlavními dodavateli v Evropském hospodářském prostoru, o níž se jedná v rozsudku Tribunálu ze dne 4. února 2009, Omya v. Komise (T-145/06, Sb. rozh. s. II-145, bod 2), po svém dokončení již v zásadě nemůže projít žádnými změnami.

133 Již tato úvaha zbavuje argument ECB a Komise, založený na údajné nestálosti obsahu databází dotčených v projednávaném případě, velké části jeho přesvědčivosti. Pokud totiž mohou představovat dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 údaje obsažené ve zcela ustálené databázi, lze jen obtížně stran údajů z databáze, jejíž obsah se může v čase měnit, dojít k odlišnému závěru.

134 Mimoto úvahy uvedené v bodech 128 až 130 výše mohou poskytovat vhodné řešení všech problémů vyplývajících z případné nestálosti obsahu databáze, která je předmětem žádosti o přístup předložené na základě rozhodnutí 2004/258.

135 Je samozřejmé, že se taková žádost může týkat pouze obsahu databáze v okamžiku svého předložení, a v důsledku toho se nemůže týkat údajů, které již byly z této databáze smazány, ani údajů, které v ní nebyly v témže okamžiku vloženy.

136 Je sice pravda, že podání žádosti o přístup k databázi s obsahem, který se může měnit, může vést ECB k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby se přesvědčila, že žádný z údajů obsažených v uvedené databázi v okamžiku podání žádosti nebude smazán dříve, než bude na tuto žádost odpovězeno.

137 Tato povinnost je však vlastní výkonu práva na přístup k dokumentům ECB, zakotveného rozhodnutím 2004/258, a porada mezi ECB a předkladatelem takové žádosti, stanovená v čl. 6 odst. 3 téhož rozhodnutí, umožní vyřešit všechny případné obtíže vhodným a spravedlivým způsobem.

138 Zatřetí, co se týče argumentace ECB a Komise týkající se v podstatě případné citlivé nebo důvěrné povahy některých údajů obsažených v databázi ECB, je třeba uvést, že taková možnost nemůže v žádném případě představovat vhodný důvod pro to, aby byla obsahu takové databáze upřena kvalita dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

139 Jednotlivé výjimky z práva na přístup stanovené v článku 4 rozhodnutí 2004/258 totiž v zásadě umožňují ECB odmítnout zpřístupnění veškerých údajů této povahy a ECB přitom nezpochybní kvalifikaci souboru údajů obsažených v databázi jako dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí.

140 Nelze přijmout ani argument Komise, podle kterého nelze provést konkrétní a individuální přezkum souboru údajů obsažených v databázi za účelem určení, zda spadají pod některou z výjimek z práva na přístup stanovených relevantní právní úpravou, v tomto případě článkem 4 rozhodnutí 2004/258.

141 Konkrétní přezkum databáze směřující k ověření, že neobsahuje žádný údaj, který by mohl představovat některou z dotčených výjimek, není v žádném případě nepředstavitelný, a to i navzdory skutečnosti, jak připomněl Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, Sb. rozh. s. I-5885, bod 54), že se v tomto ohledu může dotyčný orgán v některých případech opřít o obecné domněnky.

142 Jestliže databáze umožňuje samotnou svojí povahou individuální přístup ke každému údaji, který obsahuje (viz body 85 až 87 výše), je jasné, že při tomto přezkumu stačí identifikovat jediný údaj, který by spadal pod některou z výjimek z práva na přístup, k tomu, aby bylo možné dojít k závěru, že přístup k souboru údajů obsažených v databázi není možné poskytnout.

143 Dále by v takovém případě ECB příslušelo přezkoumat, zda nelze poskytnout částečný přístup ve smyslu čl. 4 odst. 6 rozhodnutí 2004/258.

144 V tomto ohledu je třeba uvést, že ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že ECB je povinna zkoumat, zda je třeba přiznat částečný přístup k dokumentům uvedeným v žádosti o přístup tak, že se případné odepření omezí pouze na údaje, na které se vztahují uvedené výjimky. ECB musí takový částečný přístup přiznat, pokud cíl sledovaný tímto orgánem, když odpírá přístup k dokumentu, může být dosažen za předpokladu, že se tento orgán omezí na skrytí částí nebo údajů, které by mohly poškodit chráněný veřejný zájem (obdobně viz rozsudek WWF European Policy Programme v. Rada, bod 81 výše, bod 50).

145 Právě v takovém případě mají zvláštní důležitost jednotlivé vyhledávací nástroje, jimiž je elektronická databáze vybavena, a potažmo software, na základě kterého funguje. Tyto nástroje jsou totiž způsobilé ECB umožnit, po případné neformální poradě s žadatelem ve smyslu čl. 6 odst. 3 rozhodnutí 2004/258, určit a žadateli sdělit údaje, které ho zajímají, s vyloučením veškerých údajů, na něž se vztahuje některá z výjimek stanovených v článku 4 tohoto rozhodnutí.

146 Žádost směřující k tomu, aby ECB uskutečnila vyhledání ve svých databázích a předání výsledku tohoto hledání, spadá do téhož kontextu, jelikož v podstatě představuje žádost o částečný přístup k dokumentu (a sice souboru údajů obsažených v databázi).

147 Je sice pravda, že částečný přístup je v čl. 4 odst. 5 rozhodnutí 2004/258 zamýšlen jako řešení pro případ, že není možné žádosti o přístup zcela vyhovět. Nicméně, jelikož mají osoby uvedené v čl. 2 odst. 1 téhož rozhodnutí v zásadě právo na přístup k veškerým dokumentům ECB v celém rozsahu, mohou *a fortiori* požadovat pouze částečný přístup k takovým dokumentům.

148 Taková žádost o částečný přístup musí být v souladu s pravidly uvedenými v čl. 6 odst. 1 rozhodnutí 2004/258, s nezbytnou úpravou zohledňující skutečnost, že se týká pouze části dokumentu. Musí tak dostatečně jasně určovat nejen dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí, který je jejím předmětem, ale rovněž jeho část, o přístup k níž je žádáno. Uplatnění ustanovení čl. 6 odst. 2 a 3 tohoto rozhodnutí nicméně umožňuje odstranit případné obtíže, s nimiž se žadatel setká.

149 Mimoto je třeba uvést, že databáze sice svojí povahou nabízí velké možnosti částečného cíleného přístupu pouze k údajům, které mohou žadatele zajímat, je však třeba zohlednit rovněž úvahu uvedenou v bodě 128 výše, podle níž se žádost o přístup může týkat pouze existujícího dokumentu, a v důsledku toho nemůže směřovat k vytvoření dokumentu nového (rovněž v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek WWF European Policy Programme v. Rada, bod 81 výše, bod 76). Žádost o přístup, která by ECB vedla k vytvoření nového dokumentu, a to i na základě prvků, které jsou již obsaženy v existujících dokumentech v jejím držení, nepředstavuje žádost o částečný přístup a nespadá do rámce rozhodnutí 2004/258.

150 Tato poslední úvaha přenesená na případ databází znamená, že v případě žádosti o přístup směřující k tomu, aby ECB uskutečnila vyhledání v některé ze svých databází podle žadatelem definovaných parametrů, je ECB povinna, s výhradou případného uplatnění článku 4 rozhodnutí 2004/258, odpovědět na tuto žádost kladně, může-li být požadované vyhledání uskutečněno s využitím vyhledávacích nástrojů, které jsou k této databázi k dispozici.

151 Jak totiž bylo uvedeno (viz bod 117 výše), z důvodu komplexních vztahů, které v rámci databáze spojují každý údaj s několika dalšími údaji, jsou možné různé prezentace souboru údajů obsažených v takové databázi. Je rovněž možné zvolit pouze část údajů zahrnutých do takové prezentace a ostatní skrýt.

152 Od ECB nelze naproti tomu prostřednictvím žádosti o přístup k dokumentům předložené na základě rozhodnutí 2004/258 vyžadovat, aby sdělila žadateli veškeré údaje obsažené v některé z jejích databází nebo jejich část, seřazené do schématu nestanoveného uvedenou databází. Taková žádost skutečně směřuje k vytvoření nového „dokumentu", a v důsledku toho nespadá do rámce uvedeného rozhodnutí. Takovou žádosti totiž není žádáno o částečný přístup k uspořádání proveditelnému pomocí nástrojů, které má ECB k dispozici pro dotčenou databázi (a v tomto smyslu k již existujícímu uspořádání), ale o vytvoření nového uspořádání, a tedy nového dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) tohoto rozhodnutí.

153 Na základě těchto úvah je tedy nutno konstatovat, že v kontextu žádosti o částečný přístup k dokumentu je správná teze zastávaná Dánským královstvím a Finskou republikou (body 59 a 62 výše), podle které vše, co lze z databáze vypsat běžným nebo rutinním hledáním, může být předmětem žádosti o přístup podané na základě rozhodnutí 2004/258.

154 Začtvrté, s argumentem ECB a Komise vycházejícím z údajné nemožnosti zanést databázi do takového rejstříku dokumentů, jaký je stanoven v článku 11 nařízení č. 1049/2001, nelze rovněž souhlasit.

155 Bez dalšího je třeba konstatovat, že na rozdíl od nařízení č. 1049/2001 rozhodnutí 2004/258 vytvoření takového rejstříku ECB neukládá. Mimoto je třeba připomenout, že cílem povinnosti vytvořit rejstřík stanovené v článku 11 nařízení č. 1049/2001 je umožnit občanům konkrétně využívat svých práv vyplývajících z tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek Williams v. Komise, bod 29 výše, bod 72). Je proto sporné, že by obtíže spojené se zanesením prvku do tohoto rejstříku, či dokonce nemožnost takto učinit, mohly představovat argument dostatečný pro závěr, že tento prvek není dokumentem ve smyslu čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí.

156 Každopádně zanesení databáze do takového rejstříku s uvedením informací stanovených v čl. 11 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 zřejmě nečiní zvláštní obtíže. Toto ustanovení v žádném případě nevyžaduje přizpůsobit toto zanesení s každým údajem přidaným do této databáze nebo z ní odebraným. Takové přizpůsobení je nezbytné nanejvýš v případě zásadní změny obsahu databáze. Zanesení databáze do rejstříku může být kromě toho předmětem aktualizace v přiměřených intervalech, aby tak rejstřík co nejlépe odrážel současný obsah této databáze.

157 Ze všech výše uvedených úvah plyne, že kvalifikace souboru údajů obsažených v databázi jako dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 nevyvolává žádné nepřekonatelné praktické obtíže, a že je třeba v důsledku toho odmítnout argumentaci ECB a Komise v opačném smyslu.

– Argumenty vycházející z přípravných prací na nařízení č. 1049/2001 a ostatních dokumentech uplatňovaných účastníky řízení

158 Je třeba přezkoumat argumenty vycházející z přípravných prací k nařízení č. 1049/2001 a ostatním dokumentům uplatňovaným účastníky řízení.

159 Zaprvé z prvků souvisejících se zrodem nařízení č. 1049/2001 uplatňovaných a předložených Komisí nelze vyvodit žádnou užitečnou informaci. Nejen že totiž tyto dokumenty neuvádějí specificky databáze, ale vztahují se k definicím výrazu „dokument" odlišným od definice, která byla nakonec přijata a uvedena v čl. 3 písm. a) nařízení č. 1049/2001.

160 Zadruhé návrh Komise, obsažený v jejím dokumentu COM (2008) 229 final – COD 2008/0090, doplnit k uvedené definici upřesnění, že „údaje obsažené v elektronických systémech k ukládání, zpracování a sběru dat se považují za dokumenty, pokud je lze zpracovat formou výtisku nebo kopie v elektronickém formátu pomocí dostupných nástrojů pro využívání systému", by vedl, kdyby byl přijat, v podstatě k témuž výsledku jako úvahy uvedené v bodech 146 až 153 výše. V důsledku toho nemůže tyto úvahy zpochybnit, jelikož lze rozumně tvrdit, že má pouze jasněji vyjádřit, co již nepřímo, ale nutně vyplývá ze současného znění definice výrazu „dokument" obsažené v nařízení č. 1049/2001 a v rozhodnutí 2004/258. Stejně tak je tomu u ECB uplatňované zelené knihy Komise (viz bod 79 výše), v níž je konstatováno, že statut informací uchovávaných v databázích musí být upřesněn, a je navrhováno řešení jdoucí ve stejném směru jako výše uvedený návrh Komise.

161 Zatřetí zpráva Komise k provádění zásad uvedeného nařízení, uplatňovaná ECB, v otázce, zda databáze představuje „dokument“ ve smyslu nařízení č. 1049/2001, pouze znovu nastoluje tezi, podle které databáze není „dokument“, jelikož neobsahuje „dokumenty“. Tato teze již byla přezkoumána a odmítnuta (viz body 105 až 118 výše).

162 Začtvrté, co se týče zprávy veřejného ochránce práv, jíž se dovolává ECB (viz bod 79 výše), je třeba uvést, že tvrzení ECB, že tato výslovně připustila, že definice výrazu „dokument“ uvedená v nařízení č. 1049/2001 nezahrnuje údaje obsažené v databázích, je nesprávné. V dotčené zprávě veřejný ochránce práv pouze konstatuje, že údaje obsažené v databázi „nespadají jasně do působnosti“ ustanovení týkajících se práva veřejnosti na přístup k dokumentům. Kromě toho uvádí, že nebyl nucen v kontextu stížnosti 1693/2005/PB uplatňované Dánským královstvím a Švédským královstvím (viz bod 62 výše) o této otázce rozhodnout.

163 V důsledku toho je nutno konstatovat, že z poznatků uvedených v bodech 159 až 162 výše nelze vyvodit jakýkoliv argument hovořící proti kvalifikaci souboru údajů obsažených v databázi jako dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

– Závěry

164 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že doslovný výklad definice výrazu „dokument“ uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 vede k závěru, že soubor údajů obsažených v databázi představuje dokument ve smyslu tohoto ustanovení a že žádné

praktické překážky ani jednotlivé dokumenty, jichž se dovolávají účastníci řízení, nemohou tento závěr zpochybnit.

165 Navíc závěr, že soubor údajů obsažených v databázi představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, je rovněž v souladu s cílem širšího přístupu k dokumentům ECB, uvedeným v bodě 3 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podle kterého by „[k] dokumentům ECB [...] měl být poskytnut širší přístup".

166 Na rozdíl od tvrzení ECB (viz bod 66 výše) skutečnost, že článek 255 ES a nařízení č. 1049/2001 se na ECB nepoužije, ani „cíle zvláštního režimu přístupu veřejnosti k dokumentům ECB" tomuto výkladu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 nebrání. Je pravda, že bod 3 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, zmíněný v bodě 165 výše, uvádí rovněž nutnost „chránit nezávislost ECB a národních centrálních bank [...], jakož i důvěrnost některých záležitostí specifických pro plnění úkolů ECB". Tato nutnost sice může odůvodňovat přijetí specifických výjimek z práva na přístup k dokumentům ECB, mezi nimi zejména výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) první až čtvrté odrážce tohoto rozhodnutí, avšak v žádném případě nemůže umožňovat výklad čl. 3 písm. a) téhož rozhodnutí, který by byl v rozporu s jeho zněním. Co se týče argumentu ECB vycházejícího z nepoužitelnosti článku 255 ES a nařízení č. 1049/2001, je třeba uvést, že závěr vyvozený v bodě 164 výše vychází z výrazů použitých v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, bez jakéhokoliv odkazu na článek 255 ES nebo na nařízení č. 1049/2001, a dále, že ECB každopádně sama v bodě 2 odůvodnění uvedeného rozhodnutí zmínila společné prohlášení k nařízení č. 1049/2001, kterým se vyzývají „ostatní orgány a instituce Unie, aby přijaly vnitřní předpisy o přístupu veřejnosti k dokumentům, které by zohlednily zásady a omezení stanovené v tomto nařízení",

aby z toho vyvodila, že „[r]ežim přístupu veřejnosti k dokumentům ECB [...] by proto měl být revidován“.

167 Závěr, že soubor údajů obsažených v databázi představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, umožňuje sám o sobě konstatovat, že napadené rozhodnutí je stiženo nesprávným právním posouzením a musí být zrušeno.

168 Odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž spočívá celé na předpokladu, že soubor údajů obsažených v databázi nepředstavuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258.

169 Pouze v případě, že by bylo možné tento předpoklad připustit, bylo by možné žádost žalobce o přístup zamítnout z důvodu, že „vytištěné verze“ databází ECB, kterých se týká jeho žádost, neexistují „ve formě samostatných dokumentů“. Jak správně tvrdí ECB a Komise (viz bod 73 výše), této úvaze uvedené v napadeném rozhodnutí nelze rozumět v tom smyslu, že pro ECB spadají do definice výrazu „dokument“ uvedené v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 pouze dokumenty na papíru, což by bylo ve zjevném rozporu se zněním tohoto ustanovení. Je třeba jí rozumět spíše v tom smyslu, že údaje netvoří „dokumenty“, dokud jsou obsaženy v databázi, a stávají se jimi teprve po jejich vypsání z databáze za účelem jejich uchování v jiném dokumentu, který je vytištěn nebo tisknutelný.

170 Na tomtéž předpokladu je rovněž založeno tvrzení ECB uvedené v napadeném rozhodnutí, podle kterého nelze žádosti žalobce o přístup vyhovět „pouhým vypsáním“, ale vyžadovala by „systematizaci“ a „dodatečnou analýzu“, které zasahují mimo rámec

režimu přístupu k dokumentům ECB zavedeného rozhodnutím 2004/258. Skutečnost, že je tato část odůvodnění napadeného rozhodnutí uvozena výrazem „[v] důsledku toho“, tento závěr potvrzuje.

171 Odlišný výklad této části napadeného rozhodnutí nelze připustit. Z úvah uvedených v bodech 145 až 153 výše sice vyplývá, že ECB je oprávněna zamítnout žádost o přístup k údajům obsaženým v některé z jejích databází, pokud nemůže z důvodu nedostatečnosti nebo nevhodnosti vyhledávacích nástrojů, které má k dispozici pro tuto databázi, vypsat a žadateli poskytnout údaje uvedené v jeho žádosti o přístup.

172 Z týchž úvah však vyplývá, že před zamítnutím žádosti o přístup z takového důvodu se ECB podle čl. 6 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2004/258 musí s žadatelem poradit. V tomto kontextu mu musí stručně vysvětlit různé možnosti vyhledávání v dotčené databázi a případně mu umožnit, aby svoji žádost upřesnil nebo upravil tak, aby směřovala k údajům, které ho zajímají a současně mohou být vypsány z dotčené databáze prostřednictvím vyhledávacích nástrojů, které jsou pro tuto databázi k dispozici.

173 I když po takové poradě je i nadále nemožné vyhledat prostřednictvím dostupných vyhledávacích nástrojů údaje, kterých se týká žádost o přístup, ECB musí ve svém rozhodnutí zamítajícím žádost stručně uvést důvody související s technickou konfigurací dotčené databáze, které jí neumožňují vyřídit uvedenou žádost kladně. Je nutno konstatovat, že takové vysvětlení v napadeném rozhodnutí zcela chybí.

174 V důsledku toho tvrzení napadeného rozhodnutí, podle kterého nebylo možné žádosti žalobce o přístup vyhovět „pouhým vypsáním“, nelze rozumět v tom smyslu, že údaje, kterých se tato žádost týkala, nemohly být vypsány z dotčených databází pomocí obvyklého vyhledávání provedeného nástroji, které jsou za tímto účelem k dispozici.

175 A konečně, co se týče tvrzení ECB uvedeného v napadeném rozhodnutí, podle něhož by si „[t]ento postup[, tedy systematizace a dodatečná analýza údajů,] vyžádal značné pracovní zatížení“, je třeba uvést, že nepředstavuje autonomní důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o přístup, ale pouhou věcnou poznámku, bez přímé spojitosti s uvedeným zamítnutím.

176 Je tomu tak tím spíše, jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 121 až 124 výše a z v nich citované judikatury, že pouhý poukaz na „značné pracovní zatížení“ nezbytného pro vyhovění žádosti o přístup k dokumentům založené na rozhodnutí 2004/258 je pro odůvodnění tohoto zamítnutí zjevně nedostatečný.

177 Podle týchž úvah zakládá takové odmítnutí, které se uplatní jen výjimečně, pro dotyčný orgán důkazní břemeno ohledně rozsáhlosti nezbytné práce, kterému napadené rozhodnutí v žádném případě nedostálo, a musí mu předcházet snaha o nalezení „přijatelného řešení“ s žadatelem na základě čl. 6 odst. 3 rozhodnutí 2004/258, k čemuž v projednávaném případě nedošlo.

178 Z toho plyne, že zamítnutí žádosti žalobce o přístup je založeno spíše na tezi, podle níž systematizace a dodatečná analýza údajů obsažených v databázi nespadají do působnosti rozhodnutí 2004/258, tedy tezi, která sama spočívá na předpokladu, že uvedené údaje, jsou-li součástí databáze, nepředstavují dokument ve smyslu uvedeného

rozhodnutí. Tento předpoklad je přitom v rozporu se závěrem vyvozeným v bodě 164 výše, a v důsledku toho je nesprávný, takže napadené rozhodnutí je stiženo nesprávným právním posouzením.

179 Co se týče otázky, zda databáze „jako taková" představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258, je třeba připomenout, že žádost žalobce o přístup byla stižena jistou nejasností, jelikož obsah databází, tedy údaje, nebyl jasně odlišen od samotných databází (viz body 96 až 99 výše). Není tak vůbec jisté, že žalobce chtěl získat přístup do databází „jako takových", jak tvrdí Komise (viz bod 74 výše). Z tvrzení žalobce v jeho replice, podle kterého se jeho žádost o přístup týkala „hrubých dat", jakož i z jeho ústních vysvětlení poskytnutých na jednání (viz body 98 a 99 výše) tak každopádně vyplývá, že i kdyby bylo možné připustit, že přístup k údajům obsaženým v databázích ECB nebyl jediným cílem jeho žádosti o přístup, byl zcela jistě jedním z jejích cílů, či dokonce cílem hlavním.

180 Dále je třeba připomenout, že ve své žádosti o přístup žalobce zjevně vycházel z předpokladu, že existují specifické databáze ECB sloužící jako podklad zpráv. ECB teprve před Tribunálem prostřednictvím vysvětlení, které žalobce nijak nezpochybnil, prokázala, že tento předpoklad je chybný (viz body 32 až 34 výše).

181 Doplňující vysvětlení ECB sice neumožňují mít v žádném případě za to, že žalobce neměl zájem na zrušení napadeného rozhodnutí (viz bod 35 výše), musejí však být zohledněna pro určení, jakým způsobem je třeba dále nakládat s žádostí žalobce o přístup.

182 Ať totiž byl přesný text použitý žalobcem v jeho žádosti o přístup jakýkoliv, je s ohledem na doplňující vysvětlení ECB jasné, že neexistovala žádná samostatná databáze, které by se „jako takové“ mohla tato žádost týkat. Z uvedených vysvětlení spíše vyplývá, že údaje zajímající žalobce jsou obsaženy v několika databázích ECB, které obsahují rovněž další údaje, které nemají pro žalobce žádný význam. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobce ve své replice upřesnil, že ho zajímají pouze informace ohledně osob, které skutečně nastoupily do služebního poměru v ECB, s vyloučením veškerých informací týkajících se nepřijatých uchazečů.

183 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že v rámci projednávané věci není nikterak nutné určit, zda může být databáze ECB „jako taková“ předmětem žádosti o přístup podané na základě rozhodnutí 2004/258. Jelikož neexistuje jen jediná databáze ECB, která by mohla být žalobci na základě jeho žádosti poskytnuta „jako taková“, je úvaha, že soubor údajů obsažených v databázi představuje dokument ve smyslu čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí, dostatečná k tomu, aby žalobci umožňovala získat v odpověď na svoji žádost o přístup a s výhradou uplatnění některé z výjimek z práva na přístup, stanovených v článku 4 téhož rozhodnutí, konkrétní údaje, které ho zajímají, a současně možnost využít za podmínek uvedených v bodech 146 až 153 výše nástroje, které jsou k dispozici pro jednotlivé databáze ECB, které tyto údaje obsahují. Co se týče zejména uvedených nástrojů, žalobce může získat možnost jejich využití v tom smyslu, že může požádat ECB, aby je na základě jím stanovených kritérií použila k vyhledávání ve svých databázích a předala mu jeho výsledky (viz bod 150 výše).

184 Proto je třeba vyhovět druhému žalobnímu důvodu a napadené rozhodnutí zrušit, aniž je třeba přezkoumávat ostatní žalobní důvody uplatňované žalobcem na podporu svého návrhu na zrušení.

3. *K návrhu na náhradu škody*

*Argumenty účastníků řízení*

185 Žalobce tvrdí, že odmítnutí ECB poskytnout mu přístup do databází, kterých se týká jeho žádost o přístup, má za následek pozdější dokončení jeho dizertační práce, kterou měl obhájit do 1. února 2011. Mimoto zpochybňuje argumentaci ECB, podle níž je návrh na náhradu škody nepřípustný.

186 ECB tvrdí, že návrh na náhradu škody není v souladu s požadavky článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu a musí být prohlášen za nepřípustný. Žaloba neuvádí žádnou příčinnou souvislost mezi údajným protiprávním jednáním ECB a žalobcem utrpěnou újmou. Ta navíc není podepřena žádnou písemností a žalobce se omezil na tvrzení, že mu napadené rozhodnutí bránilo v přípravě své dizertační práce.

187 ECB doplňuje, že vyřídila kladně několik dalších žalobcem předložených žádostí o přístup k dokumentům. Žalobce měl tedy dostatek poznatků k přípravě své práce a nelze hovořit o systematickém zamítání jeho žádostí. Kromě toho žalobce nevysvětlil, jak mu neumožnění přístupu do sporných databází bránilo v další přípravě jeho dizertační práce.

*Závěry Tribunálu*

188 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 288 druhého pododstavce ES, použitelného na skutkové okolnosti sporu, které nastaly před vstupem v platnost Lisabonské smlouvy dne 1. prosince 2009, nahradí Evropské společenství v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené svými orgány nebo svými zaměstnanci při výkonu jejich funkce. Třetí pododstavec tohoto článku upřesňuje, že se druhý pododstavec použije stejným způsobem na škody způsobené ECB nebo jejími zaměstnanci při výkonu své funkce. Navzdory tomu, že podle čl. 107 odst. 2 ES má ECB právní subjektivitu, tak čl. 288 druhý a třetí pododstavec stanoví, že škody způsobené ECB musí nahradit Společenství (a po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost Evropská unie, která podle čl. 1 třetího pododstavce třetí věty SEU nahrazuje Společenství a je jeho nástupkyní) (usnesení Tribunálu ze dne 5. září 2007, Document Security Systems v. ECB, T-295/05, Sb. rozh. s. II-2835, bod 76).

189 Z ustálené judikatury plyne, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání svých orgánů je vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. listopadu 2007, Pitsiorlas v. Rada a ECB, T-3/00 a T-337/04, Sb. rozh. s. II-4779, bod 290 a citovaná judikatura).

190 Pokud jde o první podmínku, judikatura požaduje, aby bylo dáno dostatečně závažné porušení právní normy, přiznávající práva jednotlivcům (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 42). Co se týče požadavku, podle kterého musí být porušení dostatečně závažné,

je rozhodujícím kritériem umožňujícím považovat jej za splněný kritérium zjevného a závažného nerespektování dotčeným orgánem omezení, která jsou stanovena pro jeho posuzovací pravomoc. Pokud tento orgán disponuje pouze velice zúženým či dokonce neexistujícím prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení práva Společenství (viz rozsudek Pitsiorlas v. Rada a ECB, bod 189 výše, bod 291, a citovaná judikatura).

191 Co se týče podmínky týkající se příčinné souvislosti, lze Unii činit odpovědnou pouze za škodu, která vyplývá dostatečně přímo z protiprávního jednání dotčeného orgánu (viz rozsudek Pitsiorlas v. Rada a ECB, bod 189 výše, bod 292 a citovaná judikatura).

192 Pokud jde o škodu, je třeba zdůraznit, že tato musí být skutečná a určitá, jakož i vyčíslitelná. Naopak škoda čistě hypotetická a neurčitá nezakládá právo na náhradu škody. Přísluší žalobci, aby předložil důkazy za účelem prokázání existence a rozsahu své škody (viz rozsudek Pitsiorlas v. Rada a ECB, bod 189 výše, body 293 a 294 a citovaná judikatura).

193 Mimoto je třeba připomenout, že není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, aniž je nutné zkoumat ostatní podmínky (viz rozsudek Pitsiorlas v. Rada a ECB, bod 189 výše, bod 295 a citovaná judikatura).

194 A konečně, podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí žaloba uvádět předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Pro splnění těchto požadavků

musí žaloba směřující k náhradě škody způsobené orgánem Společenství obsahovat údaje, které umožňují určit zejména újmu, kterou údajně žalobce utrpěl, a rozsah této újmy (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1999, Apostolidis a další v. Komise, C-327/97 P, Recueil, s. I-6709, bod 37).

195 V projednávaném případě žalobce na podporu svého návrhu na náhradu škody tvrdí, že odmítnutí ECB poskytnout mu přístup do databází uvedených v jeho žádosti o přístup má za následek pozdější dokončení jeho dizertační práce a mimoto že po jejím dokončení jím bude nepříznivě ovlivněna její vědecká hodnota.

196 Je tedy nutno konstatovat, že žalobce se svým návrhem na náhradu škody v podstatě domáhá náhrady nemajetkové újmy údajně vyplývající z přijetí napadeného rozhodnutí a že v žalobě právně dostačujícím způsobem označil povahu a rozsah této újmy. Z toho plyne, že na rozdíl od tvrzení ECB je tento návrh přípustný.

197 Nicméně meritorně je předčasný, a z tohoto důvodu musí být zamítnut (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 18. května 1995, Wafer Zoo v. Komise, T-478/93, Recueil, s. II-1479, body 49 a 50, a ze dne 15. prosince 1999, Latino v. Komise, T-300/97, Recueil FP, s. I-A-259 a II-1263, body 95 a 101). Na jednání totiž žalobce v odpovědi na otázku Tribunálu prohlásil, že obhajoba jeho dizertační práce byla odložena a je s ní počítáno na září 2012. Doplnil, že toto zpoždění bylo důsledkem nejen nedostupnosti informací, které mohl mít k dispozici, ale rovněž jiných faktorů. Tato prohlášení byla na jednání zaprotokolována.

198 Jelikož musí být napadené rozhodnutí zrušeno (viz bod 184 výše), bude ECB povinna žádost žalobce o přístup znovu přezkoumat. Nelze *a priori* vyloučit, že po tomto novém přezkumu mu poskytne přístup k údajům obsaženým v jejích databázích, které údajně potřebuje k sepsání své práce, a to dostatečně včas k tomu, aby mohl tuto práci v září 2012 obhajovat. Rovněž tak nelze vyloučit, že mu z nějakého legitimního důvodu tento přístup v celém rozsahu nebo částečně odepře. Z toho plyne, že v současnosti není Tribunál schopen posoudit, zda žalobce utrpí z důvodu zamítnutí své žádosti o přístup k dokumentům napadeným rozhodnutím újmu ani zda bude možné takovou hypotetickou újmu přičítat protiprávnímu jednání ECB.

199 V důsledku toho musí být návrh na náhradu škody zamítnut.

**K nákladům řízení**

200 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a ECB neměla v podstatné části svých návrhových žádání úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

201 Dánské království, Finská republika, Švédské království a Komise ponesou vlastní náklady řízení podle čl. 87 odst. 4 jednacího řádu.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

**1) Rozhodnutí Výkonné rady Evropské centrální banky (ECB), sdělené Julienovi Dufourovi dopisem prezidenta ECB ze dne 2. září 2009, se zrušuje.**

**2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

**3) ECB ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé J. Dufourovi.**

**4) Dánské království, Finská republika, Švédské království a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.**

Czúcz Labucka Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. října 2011.

Podpisy.

# Obsah

Právní rámec ..... II - 7739

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 7748

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení ..... II - 7750

K návrhu na zrušení ..... II - 7752

1. K přípustnosti ..... II - 7752

Argumenty účastníků řízení ..... II - 7752

Závěry Tribunálu ..... II - 7755

2. K věci samé ..... II - 7758

K odůvodnění napadeného rozhodnutí ..... II - 7759

Argumenty účastníků řízení ..... II - 7759

Závěry Tribunálu ..... II - 7759

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že ECB měla v napadeném rozhodnutí nesprávně za to, že databáze nepředstavují dokumenty ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 .... II - 7762

Argumenty účastníků řízení ..... II - 7762

Závěry Tribunálu ..... II - 7770

– Pojem „databáze“ ..... II - 7770

– Analýza definice výrazu „dokument“ uvedená v čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 ..... II - 7772

– Předmět žádosti žalobce o přístup ..... II - 7774

– Kvalifikace souboru údajů obsažených v databázi jako dokumentu ve smyslu čl. 3 písm. a) rozhodnutí 2004/258 ..... II - 7776

– Údajné praktické obtíže spojené s právem na přístup k databázím orgánu ..... II - 7781

– Argumenty vycházející z přípravných prací na nařízení č. 1049/2001 a ostatních dokumentech uplatňovaných účastníky řízení ..... II - 7792

– Závěry ..... II - 7793

3. K návrhu na náhradu škody ..... II - 7800

Argumenty účastníků řízení ..... II - 7800

Závěry Tribunálu ..... II - 7801

K nákladům řízení ..... II - 7804